

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ ΕΥΓΕΝΙΑ ΖΩΓΡΑΦΥ

ΥΠΟΧΡΕΩΣΗΝ ΕΥΓΕΝΙΑΣ ΖΩΓΡΑΦΟΥ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΔΗΛΩΣΙΣ

Η ΠΟΛΕΜΙΚΗ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΑΘΗΝΑΙ

ΕΤΟΣ ΙΒ' ΤΕΥΧΟΣ 141

ΙΟΥΛΙΟΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑΙ

Διὰ τὸ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΝ	Δραχμαί	15.—
Διὰ τοὺς ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΥΣ	»	10.—
Διὰ τὴν ΑΜΕΡΙΚΗΝ	Δολλάρια	4.—
Διὰ τὴν ΕΥΡΩΠΗΝ	Φρ. Χρ.	15.—
Διὰ τὰ ΔΗΜΟΣΙΑ ΓΡΑΦΕΙΑ	Ετησία συνδρομὴ δο.	30.—

Ἐκδόσεις ἐκλεκτῆ γενικῶς Φρ. χρ. ἢ δραχ. 25

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ :

ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΑ ΕΥΓΕΝΙΑΝ ΖΩΓΡΑΦΟΥ

Ὁδὸς Μενάνδρου 83. — ΑΘΗΝΑΣ

Τηλεγραφικὴ Διεύθυνσις : «ΕΛΛΗΝΙΚΗΝ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΝ» Α Θ Η Ν Α Σ

Πᾶν χειρῶν γραφὸν δημοσιεύμενον ἢ μὴ, δὲν ἐπιστρέφεται. Πᾶν σύγ-
γραμμα ἀποστελλόμενον εἰς τὴν γραφεῖά μας ἀναγγέλλεται.

Αἱ ἐγγράφαί ἄρχονται ἀπὸ τῆς ἐκάστης μηνός. — (Τὸ τεῦχος δο. 1)

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Τρία ποιήματα τοῦ Ἴψεν ; ὑπὸ «Παύλου». — Ἡ Γεωργία ἐν Ἐπιταφίῳ κατὰ τοὺς παρελθόντας Αἰῶνας ; **Σπυρ. Δε-Βιζύη**. — Ἡ ποιητικὴ Τέχνη Ὁρατίου Φιλίκου (μετάφρασις) ; **Δοξ. Μιχαήλ Γεωργοπούλου**. — Ἡ λυτρωμένη ἀντροπότη ; **Α. Μωραΐτου**. — Ἡ Ἀρλεζιὰνὰ τοῦ Δοδὲ (μετάφρασις) ; **Α. Παυλῆκη**. — Ἐρνέστος Χαϊκὴλ ; **Πολ. Χατζηδημητρίου**. — Πολιτισμὸς καὶ φῦσις ; **Σπυρ. Π. Δεσ...** — Πῶσο γοργὰ περνοῦν... ; **Αγνωστος**. — Χρονολογικὴ κατατάξις τῶν ἐν Κωνσταντινῶν Ἀυτοκρατόρων ; **Χ. Π. Καραβία**. — Ἀπὸ τὴν Καλλιτεχνικῆ κίνησι τοῦ μηνός — Ἰούλιος 1919. — Ἀπὸ τὴν Ζοῆν τοῦ μηνός. — Ὀλιγόστιχα. — Νέα βιβλία.

Ο ΚΟΣΜΟΣ ; Τὸ ζήτημα τῆς ἀπάλλτωσης. — Οἱ Βούλγαροι στὸ Παρίσι — Ἡ Οὐγγαρία. — Ἡ ἐστὴ τῆς Νιζης.

ΔΗΛΩΣΙΣ

Ἡ ΠΟΛΕΜΙΚΗ "ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ"

Ἡ «Ἑλληνικὴ Ἐπιθεώρησις» παύσασα μέχρι τοῦδε εἰς μισθία δυσκολίας διὰ τὴν ἐξέυρξιν χρο-
νου εἶνα ἤδη ὑποχρεωμένη νὰ ἐμφανίζεταί με μορφὴν καθαροῦ, πολεμικῆν, μορφῆν τῆς ἀνάγκης. Ἡ
χρῆσις τοῦ χρόνου ἐφθάσε στὸ ὄξυτάτου σημείου καὶ δεῖν νὰ θεωρηθῆται ἄλλως καὶ οὐ κατορθώμενον νὰ
ἐκδιδόμεθα.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΕΤΟΣ ΙΒ'.

ΑΘΗΝΑΙ ΙΟΥΛΙΟΣ 1919

ΤΕΥΧΟΣ 141

ΤΡΙΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΙΨΕΝ

Ὁ Ἴψεν δὲν εἶναι μόνον ὁ δυνατὸς πεσιμιστὴς
συγγραφεὺς τῶν «Βουκολόκων» καὶ ὁ φιλόσοφος με-
λετητὴς τῶν κοινωνικῶν προβλημάτων, στὸ «Σπίτι
τῆς Κούβλας» καὶ εἰς τὸν «Ἰωάννην Γαβριήλ Μπόρ-
ζιαν». Εἶνε ὁ τρυφερώτατος λυρικός ποιητὴς ὅπως
ἀποδεικνύουν τὰ τρία ποιήματά του γεμάτα ἀπὸ με-
λαγχολικὴν καὶ ἀφελῆ χάριν τὰ ὅποια παραθέτο-
μεν ἄρα κάτω.

Θυμῶσαι ; Ἀπαντηθήκαμε ἐκεῖνη τὴ βραδύᾳ !...
Ματιές καὶ ὄγκους καὶ φιλιὰ μοῦ ἐχάρισες με πῶδο,
Μὰ οἱ ὄρκοι σου δὲν ἔβγαίναν βαθεῖα ἀπ' τὴν καρδιά
Καὶ τὴν πιεράδα τῶν φίλων ἀκμήν ὡς τὴν νοῦδω.
Καὶ μόνο ὅταν ἀπέθανες, καὶ ἄκουσα πῶ με πόνου,
Πικρὸ τραγοῦδι χωρισμοῦ αἰῶνιο τραγουδοῦσαι,
Καὶ ἀπ' τὸ τραγοῦδι σου ἐνοιῶσα πῶς ἦσουν—τότε
(μόνο

Ὁ Κόκνος ὁ λευκώτερος πῶ σὰ νερὰ ἐκλιόσσε.

ΓΙΟΡΤΗ — ΟΝΕΙΡΟ

Ἐπαγε πειὰ ἡ μονοικὴ, τὰ φῶτα ἐδοιοτήκαμε,
Καὶ οἱ καλεσμένοι φείγαμε ἕνας ἕνας
Ἡ ἐμορφιὸς πῶ ἐλαμψαν γιὰ λίγο ἐχαθήκαμε
Καὶ χορευτὴς δὲν ἔμεινε κανένας.
Ὀνειρο ἦταν ἡ γιορτὴ πῶ δλονεμας πῆγε νὰ μεθύσῃ
Τίποτε τώρα πιά δὲν μένει.
Πᾶει καὶ ἡ κόρη ἡ ἄμορφη, ἦτανε καλεσμένη
Καὶ πιά ἐδῶ ποτε δὲ θὰ ξαναγυρίσῃ.

Ο ΚΥΚΝΟΣ

Ὁ Κόκνος μέσ σὰ διάφανα νερὰ
Τῆς λίμνης μας μερονητὴς ἀμίλητα κινᾷ,
Τίποτε δὲν τὸν ἔκανε ὡς τώρα νὰ μιλήσῃ
Ὅτε ἡ λίμνη οὔτε ἡ χαρὰ.
Κι αἶει, κινᾷε ἀδιάκοπα καὶ γέγρο του σκορπᾷ,
Τὴν ἡρεμία πῶ θαρρεῖς πῶς εἶνε ποιημένος.
Ὅλα τριγύρω κελαιδοῦν, Μόνος αὐτὸς σιωπᾷ,
Ἀδιάφορος ὡσὰν παλιὸς θεὸς λιγρονημένος.

ΤΟ ΔΟΥΛΟΥΔΙ ΤΗΣ ΑΒΥΣΣΟΥ

Κόπταε τί λουλοῦδι θὰ σοῦ στείλω
Μεὰ στοῦ νεροῦ τὴ σιγαλιὰ γεννιέται
Καὶ σὸ χιονάτο, τὸ λευκὸ του φύλλο
Θαρρεῖς ὄνειρον πάθος κρυφοκλείεται.
Στὸ σιθῆδες σου καλὰ ἄς καρφοῦδῃ
Γιστὶ σὰ φύλλα του ἀκόμα κλείνει
Τὸ κῆμα τῆς ἀβύσσου τὸ βαθὺ
Καὶ τὴν ἀπατηλὴ τῆς τῆ γαλήνη.
Πρόσεξε τὴν ἀπάτη τοῦ νεροῦ
Τὰ ὄνειρα ξεγελοῦνε—συλλογίσου
Τὸ ἄνθος τοῦ ἀνοιξιάντικου καιροῦ
Φυτράνουν σὰ χεῖλη τῆς ἀβύσσου,
Κρῶνε τοὺς πόθους σου ἀμωλο παιδί,
Φυλάξου ἀπὸ τὸ μοιχέριον τῆς ζωῆς σου,
Κίτταε τὸ λουλοῦδι πῶς μαδεῖ
Τὰ φύλλα του σὰ χεῖλη τῆς ἀβύσσου.

Ο ΠΑΛΗΟΣ

Η ΓΕΩΡΓΙΑ ΕΝ ΕΠΤΑΝΗΣΩ

ΚΑΤΑ ΤΟΥΣ ΠΑΡΕΛΘΟΝΤΑΣ ΑΙΩΝΑΣ

Τῷ ἀγαπητῷ φίλῳ κ. Δημητρίῳ Α. Ζωγράφῳ

(Συνέχεια)

Δὲν εἶναι μόνον οἱ πλοῖοι ἀνοφοιτεῖς. Γάστρα καὶ ἀνοδοχεῖα κορμοῖοι καὶ πτωχὰ σπῖτα καὶ αὐτὴ ἐκείνη ἢ πενηχρὰ κλλιπάριος ἀγρότης θεωρεῖ κλλιπασμὸν φερόμενα ἄνθος εἰς τὴν κομῆν καὶ εἰς τὸ στήθος. Καὶ αὐτὸς ἢ ἄλλοις συνοδεύον τὸν συγγενὴ ἢ φίλον εἰς τὴν δευτέτην διαμονήν, θεωρεῖ ὡς ἐγκάρδιον δῶρον. σέβανον ἢ σταυρὸν ἕξ ἀνθέων νὰ ἀποστείλῃ. Τὸ αὐτο συμβαίνει καὶ κατὰ τὰ μνημόσυνα. Τὰ Ἐπτανησιακὰ κ ὀ λ υ ε α εἶνε τὰ ἄνθη.

Παρὰ τοὺς τάφους φυτεύονται ἄνθη ὅπως φαειρὸν νουν τὴν θλίψιν τοῦ εὐθιτέου καπαρίσσουν. Ἀνοδοχεῖμα καλυπτουν τοὺς τάφους ὄχι μόνον κατὰ τὰ μνημόσυνα, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὴν ἐπέτειον τοῦ θνήσκοντος καὶ νεκροῦ καὶ κατὰ τὰς ἐπισημοὺς ἑορτάς.

Τὰ ἄνθη εἶνε τὸ τελευταῖον δῶρον, ποῦ προσφέρει ὁ Ἐπτανησιὸς εἰς τὰς προσφιλεῖς αὐτοῦ ὑπάρξεις ἀπὸ ἀμνημονεύτους χρόνους. Εἶδον διαθήρην τοῦ 1547, διὰ τῆς ὁποίας, ἢ διαθήκοντα ἐξορίζει τὸν υἱὸν τῆς νὰ μὴ τὴν θάψῃ με σ α σ τ ἦ ν ἔ κ κ λ η σ ἰ α ν, ἀλλὰ εἰς τὸ προσάλιον τῆς ἐκκλησίας τοῦ Μετοχιοῦ τῆς διὰ τὸ σ ο λ ἰ σ ο υ ν τ ὸ ν τ ὰ φ ο ν μ ἔ λ ο υ λ ο ὄ δ ἰ α. Τὰ ἄνθη εἶνε τὸ τελευταῖον δῶρον ποῦ ἀγαπᾷ ὁ νεκρός. Ἀλλὰ, τὰ ἄνθη τὸν θνήσκοντα ἀνδραποπ συνοδεύουν κατ' ὅλην τὴν σταδιοδρομίαν τοῦ βίου του, ἀπὸ τῆς κοινίας μέχρι τοῦ τάφου. Πᾶσα νέα ἄνθησις εἶναι ἑλπίς νέα, ὑπόσχεται νέα, ποῦ μὴς κολακεύουν, μᾶς ἀπατοῦν, ὡς ἕνα εὐχάριστον ὄνειρον.

Τὶ ἐνδιαιρέσει ἂν καὶ αὐτὰ εἶνε ἀπατηλὰ ; Οὐ ξαννὴ ἀλλή ἢ ἀνοιξὶς μὲ τὰ νέα ἄνθη, καὶ δὴ ξαναφύγῃ, ἀλλὰ φεύγει μειδιώσα μὲ πεποίθησιν τῆς ἐπιστροφῆς. Ἀπὸ τοῦτο οἱ Ἰνδοὶ καλοῦσι τὴν ἀνοιξιν, ἀφρῖ ξ ἰ ν τ ὄ ν ἂ ν θ ἔ ο ω ν (ποσυχαγῆμα) καὶ ο Κέμας, ὁ Ἔρωσ τῶν Ἰνδῶν, δι' ἀνθέων ἀγωνίζεται καὶ κινεῖται οἱ θεοὶ τοῦ βασιλείου του, ἐν τῷ Πα ρ α θ ε ἰ σ μ ο ὄ ἔ ρ ω τ ο ς, φέρονται ἄνθος τοῦ ἰδίου αὐτῶν χρώματος.

Καὶ ὁ μέγας Θεὸς Βαρούνας ἔχει δι' ἔδραν ὄρος ἕξ ἀνθέων (ποσυχαγῆμα) δῆλα δὴ δι' κορυφῆς τοῦ οὐρανοῦ ἀνθιόμενον ἀπὸ ἄστρα καὶ εἰς τὸ Γ ο ὄ λ ἢ Σ α μ α σ ὄ μ π α ο, ἢ βασίλισσα ὄσας γαῖα ἐξέχονται ἀπὸ τὸ σῶμα τῆς ἄνθῃ, ἄνθῃ. Ἀς ἀφήσμεν τὸ ὄλον ποῦ παίζουν τὰ ἄνθη εἰς τὴν Ἰνδῶν καὶ εἰς τὰς ἄλλας μυθολογίας καὶ λαογραφίας τῶν ἄλλων ἔθνων.

Καὶ οἱ προγονοὶ μας ἄνθη εἶχον κατὰ τὰς εἰωχίαις, τὰς ἑορτάς καὶ θρησκευτικὰς τελετάς. Αἱ ἀνοδοχοὶ παρθένοι ἔφερον εἰς τοὺς ναοὺς κἀνίστρα πλήρη ἄνθων. Εἶχον τὰ Ἄ ν θ ε σ τ ἦ ρ ἰ α καὶ ὁ ὄγ-

δοὺς μὴν τοῦ ἀπτικῷ ἡμερολογίῳ ἐκαλεῖτο Ἄ ν θ ε σ τ ἦ ρ ἰ α κ ὄ ν ἀντιστοιχοῦν περὶτον πρὸς τὸ δευτέρου δεκαπενθήμερον τοῦ Φεβρουαρίου ἢ τὸ πρῶτον τοῦ Μαρτίου. Τὰ Ἀνοδοχοὶα πρὸς τιμὴν τῆς Περασμένης κατὰ τὴν ἀνοιξιν, ὅτε ἢ γῆ ἂ ν α ν ἰ δ ε ε ἰ ἄ ν θ ἢ καὶ ἐπιστεῖτετο διὰ τοῦτο ὅτι ἐγίνετο ἢ ἄ ν ο δ ο ς τῆς θεᾶς ἐκ τοῦ Ἄδου. Ἐν Ἄργει ὑπῆρχε ναὸς τῆς Ἀνθείας Ἦρας, ὅπου παρθένοι ἀνοδοχοὶ ἐνημεροῦντο, εἰς τὰς ὁποίας ἐπιῦλον, κατὰ τὴν ἐορτήν, αἰὼν τι μέλις, ἱερῶν καὶ καλοῖμενον.

Εἶχον καὶ τὴν Χλωρίδα, τὴν σέζυγον τοῦ Ζεφύρου καὶ μητέρα τοῦ Καρποῦ. Ἡ ἐορτὴ τῆς ἴτο ἀνδοβολῆ, ἀνοδοχοφάνομα, ἄνθη ἔδω, ἄνθη ἐκεῖ, καὶ ἐν φαειρότητι διήρχοντο τὰ ποιητικὰ ἐκείνα ἡμερονομία.

Ἐορτὴ τῶν ἀνθέων καὶ διὰ τὴν Ἐπιάνησον, ἀπὸ τοῦ Μεσαίνου, θεωρεῖται ἡ πρώτη Μαῖου, ἰδίως ἐν Κερκίρα ὅπου ἐορτάζεται ἰσορροφίμως. Νέοι μὲ δούλεσκον περιβολὴν περιφερόμενοι ἀνὰ τὴν πόλιν, τραγουδῶντες ἰδιαίτερον τραγοῖδι τῆ συνουσία πτόπλων ἔχοντων κατὰ τὴν περιφέρειαν διάφορα μετᾶλλα κροτοῦντα, ἐψηλὸν κυπρίσσαν, τοῦ ὁποῖοι τὸ ἀγέλιωμα εἶναι ἐστολισμένον διὰ ξυλίων στεφανῶν, τὰς ὁποίας ἐπισκομοῦσι μὲ μεταξωτὰς πολυχρόμους ταινίας ὡς μανθῆλα, ἄνθη, ὀπῶρας τῆς ἐποχῆς, ἀγκυράρας, διακεχυσιμένα, κόκκινα αἶγα τοῦ Πάσχα, κῶνους πίτυος, περισσότερὰς καὶ ὅλλα τοιαῦτα.

Τινεὶς ἀντὶ τοῦ ποιητικῷ τοῦτο κυπρίσσαν, περιέφερον ἀνδοστολισμένον ἄμμα, ἐπὶ τοῦ ὁποῖο ἴσταται ὄρατον παδάκι μὲ κατὰλληλον περιβολὴν καὶ τραγουδοῦν.

Προκειμένου περὶ σημασίας τῶν ἀνθέων ἄς ὀρίσω μὲν τὴν μυθολογίαν καὶ τὴν λαογραφίαν καὶ ἄς ἔλθωμεν εἰς κατὰ πραγματικῶν, διὰ τὸ ἴδωμεν ὅτι ἡ κυπρίσσια αὐτῶν εἶναι πάντοτε ἢ αὐτῇ Παρῆθον οἱ ποιητικῷ δημοικῷ χρόνοι, παρῆθδεν ἢ δόναμς καὶ ἢ ἰοχὺς τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος καὶ τῆς κοσμοκρατείας Ρώμης, ἐγὰρ ἔσαν αυτοκρατορία, βασίλεια, δημοκρατία, παρῆθδε τὸ σκότος τοῦ μεσαίνου καὶ τῆς ἡμισελήνου τὰ βασανιστήρια τοῦ Γένου μας, ἀλλὰ τὰ λουλοῦντα ἐκόσμον πάντοτε μὲ τὴν ἰδία δύναμιν καὶ κοσμοῖσι τὴν γῆν. Καὶ ὅτε αὐτοφυῶς ἐστόλιζον — καὶ εἰς τινὰς χώρας στολίζουν ἀκόμη — τὰ λείψανα τοῦ περασμένου μεγαλείου, ἔφερον τὴν ἐλπίδα νὰ ξαναφύγῃ ἡ δόξα των.

Τὶς οἶδε ποσᾶς οἱ ἀθάνατοι Ἀρματοῦλοι καὶ Κλέφται καθήμενοι, ἀνομιλοῦντες ἢ τρανοδοῦντες τὰ ἀθάνατα κλέφτικα τραγοῖδια, εἰς τὰ ἀνθιόμενα χορτάρια τῶν δεξασιμένων ζειραίων μας θὰ εἶπον :

«Ὅταν θὰ ξαναθίσουν αὐτὰ τὰ χορτάρια, τὸ Γέροντος μας θὰ σπᾶσθ τὰς ἀνοιξίαις». Καὶ θὰ ἐπρωφῆτε-

σαν διότι κατὰ τὴν ἐποχὴν τῶν ἀνθέων ἢ Ἐλευθερίας ἢ πολιοῦχος αὐτῆς τῆς Ἑλλάδος Θεᾶ,

Ἄπ' τὰ κόκκινα βγαλμένη
τῶν Ἑλλήνων τὰ ἱερὰ,

μὲ τὸ τρομερὸ σπαθὶ στὸ γόσι, ἤγοις νὰ θεοῖξῃ τῆς δουλείας τὰς σκληρὰς ἀνάγκας καὶ κρατεῖ γυνὴν τὸ σπαθὶ μέχρι τῆς ὄρας, ποῦ θὰ ἀναπαύθῃ εἰς τὸν ναὸν τῆς Ἁγίας Σοφίας.

Αὐτὰ τὰ αὐτοφυῆ τοῦ ἀγοῦ λουλοῦντα ἔχουν περισσότεραν ποιήσιν ἀπὸ τὰ ἄνθη τῶν ἀνθῶν, τὰ ὁποῖα ἢ ἐπιστήμη ἐποίησε θαυμαστὰ κατ' ὅλας τὰς ἀποφῆαις. Τὰ λουλοῦντα τοῦ ἀγοῦ συνδέονται μὲ τὴν καρδίαν μας, μὲ τὴν ψυχὴν μας, ὅταν τὰ ἀναδίδει ἢ γῆ τῆς πατρίδος διότι ἔχουν ἱερὰ καὶ ἄγλας ἀνανθήσεις. Ὅτε κατὰ τὸν Μάρτιον τοῦ 1819 ὁ μέγας Καποδίστριας μετέβη εἰς τὴν Κέρκυραν, ἡμέραν τινὰ πεσπατᾶν μὲ τὸν φίλον καὶ ζωγράφον του, Δημήτριον Ἀελιότην, εἰς τὴν ρομαντικὴν τῆς γενετήρας ἔξοχον, ἐνὸς σινωμῆαι, ἀργῆς σταματᾶ, σκίπτει καὶ κόβει δύο λουλοῦντα αὐτὰ, εἶπε πρὸς τὸν ἀγαπητὸν φίλον, αὐτὰ τὰ λουλοῦντα τῆς γενεθλίου πατρίδος μου, ὀμῶν εἰς τὴν φαντασίαν μου καὶ εἰς τὴν καρδίαν μου εὐφραδέστερον ἀπὸ τὸν ὅλην τὴν δόξαν μου καὶ ἢ ἀκόμη καὶ ἀθωότης τῆς ζωῆς, εἶναι ἢ ἀληθῆς δόξα καὶ ἢ ἐξοχὴ εἶναι ἢ τροφὸς πᾶσων τῶν ἀρετῶν».

Καθ' ὅπασαν τὴν γῆνιν ἐπιφάνειαν τὰ αὐτοφυῆ λουλοῦντα φέρονται παρηγορίαν καὶ ἐλπίδα καὶ εἰς αὐ-

τὰ τὰ παρηγομένα ἀγοικὰ μέρη, δὴν βασίλει καὶ τὸ μόν προξενεῖ ἢ λευκὴ ἄρκτος καὶ εἰς τὰς φλογίζουσας χώρας τῆς Ἀφρικής.

Εἰς νοσηρὰς γαίας καὶ ἐλπίδες παρουσιάζονται διὰ τὸ δεῖξουν τὴν γέννησιν τῶν ὄσων. Μήπως πολλοὶ ἀσφαλῆστερον τῆς κινῆς φάριτων καὶ θεωροῦσι τὴν ἐντὸς περὶκόνων διαμονήν ; Καὶ ἢ εὐκαίλιπτος δὲν παρκαλοῦται τὴν ἀνάπτυξιν νοσηρῶν σπερμάτων ; Δὲν εἶνε ἢ ἡδύοσμος, ἦτις φέεται πικρὰ ἰδίως εἰς ἐλπίδες τόπους καὶ ἐλαττώνει τὰς νοσηρογόνους ἰδιότητας καὶ ἐξουδετερώνει αὐτὰς μὲ τὴν ἔντονον βάλσαμωδὴν ὀσμὴν ; Μήπως πολλὰ τῶν ἀνθέων δὲν εἶνε ἀγὰν φάρμακα, ὁρῶντα εἰς τὸν ὀργανισμὸν μας ;

Ὁ Ζακίνθος ἀγαπᾷ ὑπερβολικὰ τὰ ἄνθη. Ἀντὶ αὐτοῦ ἢ πένε λεπτόν ἀγορᾶζει καθεκαστὴν ὄρατον ματσέτο (μικρὸν ἀνθοδέσμη) ἀπὸ γιούλια, γαζίας, ἢ ποσιὰς ἢ ἀλλα τῆς ἐποχῆς ἄνθη καὶ ὅταν ὁ πτωχὸς πηγαίνει πρὸς ἐπισκεπὴν ἰδίως πρὸς ἀνωτέρας του νοσηρῆς τάξεως, προσφέρει ματσέτο. Κατὰ τὴν ἐποχὴν τῶν ἰσμών τὸ βράδυ γίνεται μεγάλη κατανάλωσις ἀπὸ κώμας τοῦ πολιοῦσι τὰ παιδία ἀντὶ δύο λεπτῶν. Ἡ κί ο κ α εἶνε ζεανσαμίνα (Jasminum officinalis) διαπερῶμενα εἰς ξηρὸν κλαδίον. Θεορροπεύονται καὶ ἐπισκοποῦνται ἐν Ζακίνθῳ τὰ μπουγαρίνα (Jasminum sambac) καὶ ἢ διαφορὰ αὐτῶν ἢ διπλανθῆς ἢ καλομένη Γ ὀ ἂ ν δ ο ὄ κ α.

(Ἀκολουθεῖ) ΣΠΥΡ. ΔΕ ΒΙΑΖΗΣ

Η ΠΟΙΗΤΙΚΗ ΤΕΧΝΗ

ΟΡΑΤΙΟΥ ΦΛΑΚΚΟΥ

(Συνέχεια)

Ὁ συγγραφεὺς ποῦ ὑποσχέθηκε ἕνα ποίημα στὸν ὄμοιο, πρέπει νὰ εἶναι ἐπιφαντικῶς στὶς λέξεις ποῦ θὰ μεταχειρισθῇ. Ὅτὰ κατὰ τὴν μὲ ὕμνοισ τρεπο, ποῦ μ' ἔνε ἔξιντο τὴν γαμία ξαναφύγῃ νέα μὲ κληρὰ ἔπαρσις. Ἀν ἔξιντο πρέπει μὲ νέα λόγια νὰ περιγράψῃ νέες ἰδέας θ' ἀκούοιται λόγια ποῦ ποτὲ δὲν ἔκουσε ὁ Κέτεγγις ὄθησε μὲ τέτοια ἐλευθερία, ἀλλὰ πάντα μὲ κᾶποιο μέτρο. Κ' ἔκινε αἰ ἐπαρσις ποῦ ἐγρημάσθηκα τῶρα θ' ἔφροσον ἐν ἐνε ἀπὸ Ἑλληνικὴ ὄρα καὶ ποῦ ἀλλὰ ἐν λέγο. Ἄλλα γιατί σὶν Κακίλιο καὶ Πλάιτο ὁ ρομαντικὸς λόγος θὰ παρσχωρήσῃ αὐτῇ τῇ γάστῃ. Ἐνὸ δὲν τὴν ἔδωκε στὸν Βογγίλο καὶ Βάριο. Καὶ γιατί ἐγὼ ἂν μπορῶ νὰ σκηπῶσιον κᾶποισ λέξεις δικῆς μου, θὰ κατηγορηθῶ ; Ἀποῦ πλοῦσιαν μὲ λεξιλόγιον δικὸ τοῦς τῆ γλώσσα καὶ ὁ Κάτων καὶ ὁ Ἐννοσ δίνοντες καινοῖα ὀνόματα καὶ διάφορα πράγματα. Ἐμπροστίας καὶ θὰ ἐπὶ τρέπεται πάντα νὰ μεταχειροῦνται λέξεις ποῦ εἶνε σηματοειμέναι μὲ τὴν τσινην σφραγίδα. Ἄμα τὸ ὄσον ἀλλὰ ὄσον φίλα στὸ μέλος τοῦ χρόνου, ἔκινε καὶ γίνεσκον πρῶτα, ἔκινε κᾶλα πέρτερον πρῶτα, ἔτσι γάνονται καὶ ἢ παλῆς λέξεις καὶ κείνες ποῦ ἔπιναν τῶρα ἀνθίσουν καὶ ζοῦν σᾶν τοὺς νέους. Ὅτ-

πεθάνομε μὲς κα' ὅτι εἶνε δικὸ μας.

Ἄν καὶ ὁ Ποσειδῶν (ἢ δάλασσα) ποῦ εἶνε μέσα στὴ γῆ, ὑπεραστίζει τὰ καράκια μας ἀπὸ τοὺς βορραῖδες, ἔργο θαυμαστό. Κ' ἂν ἔνας βάλτος γιὰ ποῦ κηρὸ ἀγονος καὶ κατὰλληλος γιὰ πλοῖα, τῶρα τρέχει εἰς γαπωνικῆς γῶρας κα' ἰπάσων του ἀκούε. τὸ βαρεῖο ἄλτο. Κ' ἂν ἕνα ποῦμα ἀκολουθῶντας καλύτερο δόλο, ἀλλὰ εἰς διεθνήν, ποῦ ἢ προηγούμενη ἴσαν βλοσῶν στὴν καλλιέργεια. Ὅτι κᾶνον ὁ ἀνθρωπὸς γάνεται. Μεγάλα θὰ κείνουν ἢ ἄμοσφιὰ καὶ ἢ ὑποοῖτητα τῶν λέξεων. Πολλὲς ἀπὸ κείνες τῆς λέξεῖς ποῦ ποῦ κᾶνον τμην νὰ τῆς ἀναφῆρῃ κανεῖς, θὰ πέσουν ἂν τὸ θέλῃ ἢ ἐποχῇ, ἢ συνήθεια καὶ ὁ τρόπος τῆς ὀμιλίας.

Ὁ Ὀμηρος ἔδειξε πᾶς ποῦ πρέπει νὰ περιγράφονται τὰ κατορθώματα τῶν διαφόρων βασιλέων καὶ τῶν ἀρχηγῶν τῶν στρατῶν, ὅπως καὶ τοὺς ἄτυχους πολέμου. Ἀπὸ σίγγους ἀνομοιομορφος εἶνε ἐνομιμα πρῶτα τὸ παρόντα κα' ἔπειτα ἢ γὰρ τῆς ἐντυχίας. Ἄκῶμα οἱ γοαματικὸι μαλῶνων γιὰ τὸν συγγραφεῖα καὶ φανταστικὰ τὰ ἐλεγεία, καὶ ἢ δικῆ ἐξακολουθεῖ. Ὁ θυμὸς ἔδωσε ἢ ὄρος στὸν Ἀρχιλόχο γιὰ ν' ἀκῆ τὴν ἰουβὸ του. Οἱ κοικμοὶ καὶ οἱ τρανικοὶ μετεχειροῦσθησαν αὐτὸ τὸ μέτρο ποῦ ἴσαν κατὰλληλοι γιὰ δια-

λέγους, και που κυριαρχούσε στις λαϊκές θεορυθμίδες συγγεντρόφειες.

Η Μούσα έδωσε στις λύρες να εξιμούν τους Θεούς και τα παιδιά των θεών και τον νικητή στην πυγή και τ' άλλο που νίκησε πρώτο σε μάχη, και τις έρωτικές φροντίδες των νέων και την ελευθερία στα υπακόια. 'Αλλά γιατί έμένα να με δομαίσιον ποιητή αν δεν ξέρω να παρατηρήσω το ύφος που πρέπει να πάρω στα διάφορα έργα : Γιατί αν είχα μια ντροπή γέλοια θα προτιμούσα να μη ξέρω παρά να μάθω;

Αν πρόκειται ένας να περιγράψει κάτι κοινό δεν πρέπει να του δώσει τραγικό ύφος. Επίσης το δειγματο του Θυέστου δεν πηγαίνει να το περιγράφουν με ελαφρά στιχάκια σαν κωμωδία. Καθένα πράγμα έχει τη θέση του, που τη πήρε γιατί του αξίζει. Όπως καμιά φορά και η κωμωδία πέρονει ύφος πιο ψηλά και ο Χρέμης θυμώνει με στόμα φρονημένο. Σχηνά και ο ιραγικός μιλά μια γλώσσα πολύ πενή, σαν τους Τήλεφο και Πηλέα την ώρα που και οι δυο φτωχοί και εξόριστοι πετούν μοχλιά και περιγράφει και προσπαθούν μ' αυτά λόγια παραπονετικά, να συγγιησούν τη καρδιά του θεατή.

Δεν φτάνει να είναι όμοια τα ποιήματα. Πρέπει να συγκινούν και να τραβούν όποιον θέλουν τη ψυχή εκείνου που τα ακούει. Τα πρόσωπα των ανθρώπων γελούν στα πράγματα που τους γελούν, κλαίει δέ σε κείνα που κλαίει. (2) Αν θες να κλάψω πρέπει να μου πής κάτι λυπηρό. Τότε Τήλεφο ή Πηλέα ή δυστιχίες σαν δέ με συγκινώσουν. Αν όμως εκφράζεσαι άσχημα ή θα κωμωδία ή θα γέλοιο, λόγια παραπονετικά πηγαίνουν σ' ένα πρόσωπο λυπημένο, επιπλητικά σε θυμωμένο, άσπεια σε γελιστό, οσαβαρά σε ίσοθαλό. Άληθινά ή φάσει μās έχει δώσει χωριστό αίσθημα για κάθε είδος. Μας κάνει να χαρούμαστε ή μās σπρώχνει στο θένω, ή μās χαμηλώνει στή γη από κοινά βασεία λύτη και μās βασανίζει. Έπειτο εκφράζει τα αίσθημα της ψυχής με τη γλώσσα. Αν κείνα που λέει δεν μοιάζουν με τη στάση εκείνου που τα λέει, οι Ρωμαίοι ήπότε και ο λαός θα σφθάνουν στα γέλοια. Θέ νανα διαφορά στη κωβέντα του Δάου από κανενός ήρωα του γένου από του ζουήρου γένου, της πλούσιος κυρίας από της ταπεινής παραμύσιας, του ήμπορου από του γουαίτζι, από ένος έρωτά να κωλλεργεί ένα μικρό άγρο, του κατοίκου της Κολχίδος από ένος Άσπυρίου, ένος που αναράφαινε στίς Θήβες, από κείνου που έζησε στο Άσονο.

Συγγράφει ή πρέπει ν' ακολουθήσει τα ίδια ή αν συντασής κάτι, πούσε να πηγαίνεις με άλλα. Αν φέλις να βάλεις στην σκηνη τον Άχλλέα που θέλει να έδικηθη, παραστήσε τον, θεομωμένω, άνένδοτο, άγιοιο.

Να μη θυμάται ούτε πώς γίνανον νόμοι γι' αυτόν.

1) Progcit ampullas et sesquipedalia verba si curat cor spectnatis, tetigisse querela.

2) Si vis me flere, dolendum est, primum ipsi Tibi.

3) Semper ad eventum festinat.

και να χιτυπή δίους με το σταθί. Η Μήδεα νανα περιφραν ή άνένδοτη, ή Ίνώ άς μουγκάζει, ή Ί. ξιον Άνα άπιστη, ή Ίω να πηγαίνή από μέρος σε μέρος, και ο Όρεστής νανα λυπημένος.

(3) Αν βάνεις στή σκηνη κανένα θέμα που δεν ξανακαρσαστήθηκε, ή αν παρουσιάεις ένα καινούργιο πρόσωπο, πρέπει να προσέχεις να μείνη ως το τέλος όπως φάνηκε στην άρχη, και ναχ ή πεποίθησι στον έαυτό του. Είναι δύσκολο να δημιουργήσουν με εκφραση τους διαφόρους άφηρημένους οόλους. Και συ σκέπτοντας φρονιμώτερα γράφεις ένα έργο έμπευσμένο από καμιά ραμωδία της Πιάδος, παρά πρώτος συ να βάλεις στή σκηνη θέματα άγνωστα. να θέμα που το ξέρουν όλοι θα γίνη δικό σου αν δεν σου φθίσουν οι σινηθαιμένοι Έσπανοι, κ' αν δεν προσέχεις για κάθε λέξη το έργο που το πήρες. Και να μην γίνεις μμηγής του σε όλα, γιατί θάπαιφες σε πολλές δυσκολίες, από τις οποίες δεν θα σώσεις ή ντροπή και ή ίδια ή πλάκη του Έγνου. Και δεν θ' άρχισης όπως μια άλλη φορά ενα κυκλικός ποιητής.

«Θά βάνησω την γύχη του Πηρίαου κ' εκείνο τον περιήρημο πόλεμο». (4) Κείνος που το ύποσχέθηκε τί θαμιάσιο έτοιμάζει σύμφωνα μ' αυτό το προσήμιο. Τα βουνα γέννησανένα γελιστό ποντικό. (5) Πώς είναι καλύτερος κείνος που δεν λέει τίποτα, με τέτοιο γελιστό τρόπο. «Μούσα τραγουδισέ μου τον ήρωα που από τη, έποχη που πήραν τή Τροία είδα τ' έθια και τις πόλεις πολλών λαών». Δεν όνειρενέται να δρασ κατόν ύστερα από το φώς, αλλά φως έπειτ' από τον κατό. (6) Έτσι άρχίζει έπειτα να ξεπλώγη όλα τα πράγματα θαιναυ του Άργυρατή και Σκύλλας και της Χάρυθδης με του Κόκλωπα. Και δεν άρχίζει τη διήγησή του από το θάνατο του Μελέαγρου για να φθάση στην έπιστροφή του Διομήδη, ούτε από το αύτο το διπλό της Αλέξας, για να φθάση στον Τρωικό πόλεμο. (7) Βιάζεται νανα να φθάση στο κύριο θέμα, και σέρνει τον άκουατή μέσα από το διάφορα πράματα σαν να τα έγνη ούς και άφηνει ότι καταλαβαίνει πως και κωλλοργαμένα δεν θα έκαναι έντύποσι. Και κείνα που δεν τάξεται τα δένει, με τέτοιο τρόπο με τ' αληθινά, ήσσε ή μέση έρχεται σύμφωνα με την άρχη και το τέλος με την μέση. (Άσολοθηή) ΜΑΡΓΙΕΤΙΝΑ ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΥ

3) Si quid inexpertum scenae committis et audes. Personna formare novam servetur ad immun qualis ab incepto processerit et sibi contset.

4) Ignotum Tragicae genus invenisse Camenae Dicunt, et plaustris vexisse poemata Thespis quae canerent agerentque peruneti fecibus ora.

5) Quanto scetius hic qui nil molitur inepte! Die mihi, Musa, virum captae post tempora Trogoe Qui mores hominum multorum vidit et urbes.

6) Semper ad eventum festinat.

Η ΛΥΤΡΩΜΕΝΗ ΑΛΥΤΡΩΤΗ

Χαρι μένον από έκείνητην με μάλην εις την Μαριάναν. Σ. Ρατοίκωλη.

(Συνέχεια)

... Δέν πέρασαν παρά λίγα λεπτά, κ' ένας άποίστος κρότος έτάραξε την νεκρική γαλήνη. Το μαρμαροκταμένο γαφύρι, ήτανε έρεϊται, που έκρυθαν μέσα τους το σώμα του Βουλιάρου.

... Η δύστιχη χώρα ήλθεν ύποστει μία νέα και τωστροφή, αναγκαία όμως για τη σωτηρία της. Στα έρεϊπά εκείνα κίχεται ένα νέο παλάτι της παντοεινής λυθεριάς.

Η άνασθησία έξεκολοιούσεν, από τη μεγάλη αίμορραγία, όταν άνδρες του λχου του μετέφεραν τον Άλέκο Μάρκελλο στο κοντινό νοσοκομείο, με άτελεύτητες ζητηκραγιές, με τριλλό ένδοιουασμό. Όταν άνοιξε τα μάτια του κ' ένοιωσε λιγάκι, μ' άδυναμική πολύ φωνή ψιθύρισε.

—Τ. δ. ν. ν. ι. κ. η. σ. α. . .

Και ξεναλιποθύρησε πάλι.

I

Έτσοαρες μήνες πέρασαν από την τρομερή αλλά και τιμητική νύχτα. Το κωλοκαρινό έκείνο άπόγευμο έπανερωσίκε τον Άλέκο Μάρκελλο καθισμένο στο ιδιωτικό γραφείο του στο μέγαρό τους της όδοι Κασοάδου και Λουκασού στας Άθήνας. Το γραφείο του ήτανε στολισμένο με μεγάλη πολιτέλεια και περσοχη υπό την επίβλεψη της αδελφής του της Μάρθας. Είχε γενικό συνολικό χρώμα καφέ βαθύ και των έσπλων του γραφείου και των άλλων και των τοίχων. Τους τοίχους έκοσμούσαν διάφοροι εικόνες και άπειναντι άκριβός του γραφείου του ύπηχε ή εικόνα της μητρος του και κάτω απ' αυτήν ή φωτογραφία του πατέρα του. Η άριστοκρατία μίλησε πολύ για το κωλοθρομά του, τα κωρίτια του θεορούσαν τινή τους μεγάλη να μιλούν γι' αυτόν ή αν τους έφρχινε κομικά ματιά, όταν περνούσε σιμά τους στο δρόμο, και έφημεριδες τον άπεκάλεσαν το καμάρη ήρωα. Άλ' όλα αυτά ήπότε δεν του έκαμε έντύπωση ούτε την παραμικρή. Στο γραφείο του κάθεται σκεπτικός.

Έχει το άριστορό του χέρι σε μώσο έπίδεςμο άκόμα. Η πλιγή του έχει θεραπειθεί, μα το τραύμα εινε τρομερό, το άριστορό του χέρι εινε τελείως παραλύτο. Η ήλιοκαμένη όμη του εκφράζει βαθειά, πολυ βαθειά όδύνη που δεν είναι για το παντοεινό του τραύμα. Η όδύνη του εινε το άποτέλεσμα βαθύτερου άκόμα πόνο, άγάπης. Ο έρωκς άνοίγει της βαθύτερες πλάγες. Κ' αν ο χαρακτήρ είναι πονετικός, ή πλιγή είναι πολύ τρομερή και δύσκολα γιατρώνεται. Μπορεί μάλιστα να παρσώρη τον άνδρουπον αυτόν στην άδυσσ της καταστροφής και της τελείας διασφθοράς. Ένας τέτοιος πονετικός χαρακτήρ ήτανε ο Άλέκος Μάρκελος, με την διαφορά πώς είχε την

δύναμη να συγκρατήση τον έαυτό του. Άγαπούσε α' όλη την ειλικρίνεια, κ' ύστερα από τόσους μήνες δεν είχε κατορθώσει να μάθη, αν, στη καρδιά της Μαριάννας, κατείχε και την ποιά μικρή γωνία.

Όλοι στο σπίτι του απ' την ήμέρα που γυρισώι του, είχαν να κάμουν με τον τόσο διαφορετικό του χαρακτήρα. Η μητέρα του θηρούσε την διπλή της αγάρα, σαν μητέρα, το τρομερό τραύμα, που έλαθε το παιδί της, και την άλλαγή του χαρακτήρα του. Κ' ή αδελφή του προσπαθούσε ν' ανακάλυψη το μυστικό του. Πλην μάταια έλα... Όλοι ύπέθεταν πώς το χόσιμο του χεριού του το τόσο άωρο στην αιγή της ζωής του, τον μετέβαλε. Κ' ή ύπόθεσις αυτή έγινε θεσάοτής μετά λίγο καιρό και για αυτό προσπαθούσαν να τον διασκεδάσουν.

Μονάκι η Μαριάννα, που ήτανε δασκάλα των Άγγλων της αδελφής του της Μάρθας, σιμαφαινε χωοίς ν' αυτή να έπιθεβαίνη, πώς ο Άλέκος κωτεβάλετο από άλλο πόνο. Άπέφευγε να τον συναντή, να του μιλή, γιατί όταν τον έβλεπε, όταν κωτιούσε με τόση δυνατή φλόγα, με παράπονο μεγάλο στα μάτια τα έχανε... δεν μπορούσε να του μιλήση. Ήτανε έτοιμο να πέση στα πόδια του, να του ζητήση συχώρησι και να του πη...σ' αγαπούσα... σ' αγαπού...σίου σε σένα έχω... χαρίσει την καρδιά μου... Καί πολ λέε φρες στην άσπεια της αυτό σκεπτόταν: να κέρη. Άλλά μία σιά... τρομερή... άπασια... σιά τόσο άδιάφορα συνδεμένη με το παρελθόν της τόσο έλεγεν άποφασιστικά «... Όχι... όχι... από μη το κάνης...»

Κείνο το άπόγευμα καθισμένο στο γραφείο του φρανότανε πώς διάβαζε. Όταν κλεινόταν εκεί κανένος δεν τοίμωσε να διακόψη την πένθυμη ήσυγία του. Κ' αυτή άκόμη ή μητέρα του, αν χαρομένη έμπανε για να του δείξει καμιά έρημεριδα που έγραφε γι' αυτόν ή καμιά τιμητική πρόσκλησι του ήρωα σε κανένα σπίτι, έφευγε άπογοιτωμένη απ' τη στεφώτητη άπάντησή του.

—Μπορείτε να πάτε. Εγώ δεν μπορώ να έρθω.

Την έρημηκή του ήσυγία διακομην ο ύπρητής του, που του άνήγγειλε, πώς ή δις Σοφία Μηλιώτη τον παρκαλούσε να την δεχθή. Τον έβρισε γιατί παρθεή την έντολή του και ύστερα του είπε ψυχρά.

—Μπαρεί να περάει.

II

Η συνουμία τους ήτανε μακρομένη πολύ και όχι ήρημη. Η δις Σοφία Μηλιώτη ήτο κόρη έφολλιστού. Έινεαν τον χεμόνα στην έπαυλή τους στα Πατήσια και το κωλοκαριό στη Κηφισιά. Κόρη με πολύ φιλόδοξες ιδέες, μ' εύφρόναστα όνειρα που τα διέλεε και

τό τιχαιο περιστατικό, μ' όλους έφλεγματίζε, όλους κεντούσε χωρίς ποτέ της νά δώσει και τήν παρομιχιά σέ κανένα σμιασία. Ήθελε άνδρα φίλο, όνόματι νά είναι ό τίςτος μογαγά πού όνειρευότανε, άρεστες στά σαλιόνα πού σίχναζε, όπου νά μιλήσουν κωλυετικά γιά τήν όμορφιά του, τούς τρόπους του, και γιά τήν θέσι του. Ό άνδρας της θά ήτανε ό άναγκαιο σύντροφος μέ της νέες κοινωνικές θεωρίες, ό άπαθής θεατής τών έπακολούθων τών ρεαλιστικών ιδεών πού είχε. Άφ' ότου όμως γνωρίσθηκε μέ τήν οικογένεια Μαρκελλίου ένοχλούσε πολύ τόν Άλέξω, άλλα πάντα τήν απέφεινε μέ τόν πλέον εύσχημα τρόπο.

Ή Σοφία φαινότανε πως άσθανότανε συμπάθεια γιά τόν Άλξω Μάρκελλο. Τίς είχε περάσει ή ιδέα πως μπορούσε νά τόν ξεγελήσει γιά τόν πλέον άνδρα της, μέ τό χαϊμά της και μέ τήν όμορφιά της. Όταν ξαναγύρισε άπ' τού μέτωπον και έγινε τόσος θόρυβος γι' αυτόν, ή Σοφία έδωσε σέ κίνησι κάθε ένέργειά της γιά νά τόν κάνει δικό της. Κάθε της

προσπάθεια κτυπούσε στό χαλιβδινό του χαρακτήρα, φράσι του νά μη ύποχωρήσει σέ σίποτε.

Κάθε μέσο γιά νά τόν άποκτήσει στην άκαμτη από- Τό άπόγευμα εκείνο άφου έλαβεν άφορμή νά τού παραπονεθή γιατί δέν πήγε σέ μιá έσπερίδα της, τού μωρνούσε και αλλη, μέ δάκρυα σφεδόν στά μάτια τού αισθημάτj της. Ό άσπάλεινος του χαρακτήραξ έμεινεν άκαμπτος. Της δήλωσε της σκέψεις του και στό τέλος της προσέθεσε μέ σταθερή φωνή.

—Άπεφίσησα νά ζήσω μόνος μουσ Τήν ζωή μου συνέδεσα μέ κάποιο μυστικό, πού θά μέ κρατή. Ήται' αιώνια.

Ή Σοφία είδε τήν σταθερότητά του, δάγκασε τά χείλη της μέ λύσσα γιά τήν γυναικεία άποτυχία και έπαφιλάχθηκε άλλοτε σέ καλύτερη στιγμή νά τόν πλα νέψη, μέ πειό δολεαστικά μέσα. Ή γυναικία ποτέ της δέν μπορεί νά παραδεχθή πως νικήθηκε στόν ξρωτάτης, ούτε πως άπέτυχεν. Καί σίην άποτυχία της πάντα έλπίζει.

(Ακολουθεί)

ΑΛΕΞ. Κ. ΜΩΡΑ-ΓΤΗΣ

A. ΔΩΔΕ

Η ΑΡΛΕΖΙΑΝΑ

Μετέφρασε Δ. ΠΑΥΛΑΚΗ

I

Γιά νά πάμε στό χωριό,κατερχόμεθα από τόν μύλον μου, περιάμε μπροστά από ένα πυργόσπιτο κτισμένο κοντά στό δρόμο, εις τό βόθρο μιας άλλης φτενέμενης μέ μικουλίες. Είπε ένα άληθινό σπιτι Προδογικισού οικουκήρη, μέ τά κόκκινα κεραμίδια, μέ τήν πλατειά σιαχιά πρόσφρι του, τήν άτεχνή, έπειτα πειό ψηλά άκόμη βλέπεις τήν άνεμοδοσία της σιαποθήκης, τό καρύδι πού άνεβάζουν της θυρωμένης και μερικέξ τούφρες μέ μελαφό σανό πού εξέχουν. Γιατί αυτό τό σπιτι μού έχει κινήσει τήν προσοχήν μου ; Γιατί αυτός ό κλεισμένος πύλων πού σφίγγει τήν καρδιά μου ; Δέν θά ήδυνάμην νά τό πώ, και όμως ό πόργος αυτός μιάς εστράμαξε ! Γύρω του εδασίλευε μεγάλη σιωπή. . . . Όταν περνούσαμε οι σκόλιο δέν έπαύριζες, ή φραγκόκοτες εκρόβοντο χωρίς νά κράζον καθόλου. "Εσωθεν οδουμία φωνή. Τσιμουδιά, οδή ό ένα χρομείσιμα μούλας. . . . Έάν δέν ήσαν οι λευκοί μεστέδες στά παράθυρα και άν ό καρπός δέν άνέβαινε στή στέγη θά τό έπαιωνα γιά άκαταίτητο.

Χδές καθώς σήμασε τό μεσημέρι, έπέσειεμα στό χωριό γιά νά άποφύγω τόν ήλιο, έπήγα τριγυίος στό κτήσι στή σκιά τών μισουλίων. . . . Στο δρόμο, μπροστά στό πυργόσπιτο σιαπηλιο έργατία έτελείωναν τό φόρσιμα ενός κάροου μέ σανό. . . . Ό πύλων είχε μείνει άνοιχτός. "Εοργια μιá παιτά περνούσας και είδα στό βόθρο της άλλης, άνομιμισμένο—μέ τό κε-

φάλι στά χέρια του—άπάνω σένα πλατιό πέτρινο τραπέζι, ένα ψηλό κατάλευκο γέροντα μέ ένα κοντό, πολύ κοντό σακάκι και παντελόσι κουρελιασμένο. . . .

Είχα σταματήσει, εις άνδρωπος μού είπε χαμυλοφώνως.

Σούτj. . . . Είπε ό οικουκήρης. . . . Κάθεται έτσι από τήν έσοχή της σιμφοσάς τού γιουό του.

Αυτή τή στιγμή μιá γυναίκα και ένα μικρό άγοράκι μωροφορομένο, πέρασαν έμπρός από έμιάς και έστήσαν στό κήμα.

Ό άνδρωπος έκοινοθύπασε.

—Ή οικουκήρη και ό βοτερότοκος πού έχορνται από τήν λειτουργεία, Πηγάινον κάθε μέρα άφ' ότου πέθανε τό παιδί. . . .

"Α ! Κρίσε, σιμφοσά μεγάλη. . . . Ό πατέρας φορεεί άκόμη τά μαύρα, δέν μωσοδν νά τού τά βγάλουν. . . . Ντε, ντε, μαφέ. . . .

Τό κάσο τινάχτηκε γιά νά ξεκινήσει. Έργό πού ήθελε νά μάθοε λεπτεμεροστάια τήν ύπόθεσι, παρακάλεσε τόν κωρογαργέα νά καθίσει στό πλάϊ του, και εκεί πάνω μέσα στό σανό έμαθα όλη τήν σπαρακτική ιστορία. . . .

II

Τόν έλεγαν Γιάννη. "Ητο εις θανάσιος χωριόςος εικοσαετής, φρόνιμος σάν ένα έπαροχιώτικο κορίτσι, σιμετός και άνομιμισάσος.

Έπειδή ήτο ενήσοφος, ή γυναικίε τόν παρατηρούσαν, μέ αυτός μιá και μόνη είχε στό μάτι του—τήν

μικρή Άρλεζιάνα—χομμένη μέσα σιά βελούδα και σιές δαντέλες πού τήν σιμήτησε κάποτε στό Διον. Άοχ. Στο σπιτι του δέν είδαν κα' άρχας μέ καλό μάτι τήν γριωμεία αυτή. Ή κόρη εφάινετο φιλάρομη και οι γονείς της δέν ήσαν εντίοιοι, άλλα ό Γιάννης ήθελε τήν Άρλεζιάνα όπως κι' όπως. Έλεγε—Θά πεθάνω άν δέν μου τήν δώσουν. Ήναγκάσθησαν έπι τέλους νά συμφωνήσουν και νά τούς παντρέψουν μετά τό θέρος, "Ενα Κυριακόβραδο λοιπόν στήν αλλη τού πυργόσπιτου ή οικογένεια εκόντινε νά άποφάγη. Τά φραγιά ήταν πλοόια. Ή άρραβονιασικιά δέν ήτο εκεί, είχαν πιεί όμως στήν ύγεία της άκατάταυσια. . . . Εις άνδρωπος παρουσιάζεσαι εις τόν πύλων και ζητεί νά ύμλήση γέροντα εις τόν κ.

"Εστέθ, μόνος εις αυτόν. Ό κ. "Εστέθ εσοκώθη και εξήλθε εις τήν όδόν.

Κρίσε, θά παντρέψετε τό παιδί σας μέ τήν εσομμένη μου, τήν είχα δυό χρόνια. . . . "Ο,τι σου λέγω ειπε άλήθεια, νά και τά γράμματά της !. . .

Οί γονείς της τά ξέσουν ύια και μού έδωσαν τόν λόγο τους διι θά μου τήν δώσουν, άλλ' άφ' ότου ό γιουός σου τήν ζητείε μήτε αυτιό μήτε ή καλή σου μέ δέλη. . . .

Πιστεύω διι ύστερα από αυτά πού σου είπα θά συμφωνήσων και σό πως δέν μπορεί νά γίνει γυναικία ενός άλλου.

"Εχεις δικαιο ! ειπεν ό κ. "Εστέθ όταν είδε τά γράμματια. "Εμπα νά σέ κερσώο ένα κροσι μωχατό. Ό ένός απήτησε, Ένχαριστώ' έχω περισσότερη σιανοχωρία παρά δίπρα, και έφργε.

Ό πατέρας ξαναμύηκε άντιόμοπος στήν αλλη, κάθης στήν ίδια θέσι και τό φρά έτελείωσε όσως και άργισε. . . .

Τό ίδιο βράδυ ό κ. "Εστέθ και ό υιός τόν εξήγορντο μαζί εις τούς κάμπους. Παρέμεινον έπι πολύ έξω' όταν έπέσειεσαν ή μητηρ τούς περιμένε άκόμη.

—Γυναίκα, ειπε ό άρρογος και της έφρεσε τού Γιάννη. Άγκάλισσον τον ! Είπε δυνατής. . . .

III

Ό Γιάννης δέν έμίλησε από τότε γιά τήν Άρλεζιάνα. Τήν άγαπούσε όμως αιώνιος και τόρα περισσότερο από κάθε άλλη φορά, γιαιό τού είχαν πη διι άγκάλιασ άλλον. Άλλιά ήτο έπεγήσφασος, δέν ειπε τίποσα αυτό. . . . ναι αυτό ειπε πού τόν σκότισσε τόν καίμένο !

Κάποτε περνούσα όλόκληρες ήμέρες καθήμενος μωραχός σέ μιá γονιά, ασάλευτος. Άλλοτε ειργάζετο μέ τόση όρεξι, όστε εκουρέλιαζε τήν εργασία δέκα μεροδουλιόρηδων. . . .

Κατά τό βράδυ έπαιονε τό δρόμο τού Άοχ και εδάδιζε τόσο μέσα σιά δάση, όσο άρκοπος νά άνεβή Ήλιά γιά νά ιδή τά βελονατά της πόλεως κωμπαροσιά.

Ποτέ δέν πήγαινε τόσα πέρα. Οί άνδρωποιοι τού πυργόσπιτου βλέποντάς τον έτοι λυπημένο και μόνον δέν ξέσαν τί νά κάνουν !

"Εφοβούντο κανένα δυοτήχημα. . . .

Μιά φορά πού τόν είδε ή μητέρα του μέ τό μάτι περιόμια από τά δάκρυα τού είπε. Λοιπόν ! άκου, εν τήν θέλης επιμύνωξ θά στήν δώσωμε. . . .

Ό πατέρας κατακόκκινος από ντροπή χαμήλωσε τό κεφάλι του . . .

Ό Γιάννης εσοχέδιασε ένα όχι και βγήκε έξω. . .

Από κείνη τήν ήμέρα άλλαξε τρόπο ζωής, προσποιούμενος, διι ειπε πάντοτε φαιδρός γιά νά ενθαρρύνη τούς γονείς του. Τόν ξαναείδον, στό χορό, στή τσάβρα και σιής τανροδοκιές. Κατ' επιθυμία τού Φουβιάγ ό Γιάννης ένορε τόν χορόν.

Ό πατέρας του έλεγε—γιαιρεύηκε. Ή μητέρα του όμως εφοβέτιο περισσότερο και τόν έπειθήσει. . . .

Ό Γιάννης κοιμότανε μαζί μέ τόν άδερφό του, κοντά στό κωκουλτοσφείο, ή γορνύλα έστησε ένα κρεββάτι παραπλεύρως εις τό δωμάτιό τους. . . . Οί μετασοκώληρες είχαν τήν άνάγκη της τήν νύκτα.

"Ηοθε τού Άγίου Ήλιου, προστάτιον τών οικωκω εσίων.

Πατηγγίσια στό πυργόσπιτο. . . . Δισακεδάσις, τρέλλες σ' όλο τόν κόμο και βοοχή παληού κροσιού. Πυροεπρημάσα, άνεμοφοριές, τά δένδρα ήσαν γιομάτα μέ χροματισιά φανάρια. . . . Ζήτω ό Άγιος Ήλιος. Έβόρεσαν πολύ. Ό βοτερότοκος έκαωσε τήν κωρυόργια κωλούσα του. . . .

Και ό Γιάννης ήταν χαροόμενος. Έβαλε νά χορέψη ή μητέρα του ή δυνατής εκλακε από τήν χαρά της.

Τά μεσάνυχτα πήγαν νά κοιμηθούν. Έπρεπε. Ό Γιάννης μόνος δέν εκοιμήθη. Ό βοτερότοκος διηγρήθη έπειτα πως όλη τήν νύκτα ύδείετο. . . . "Α !. . . σής βεβαίω ότι ειχε πολύ σιανοχωρηθή.

III

Τήν αυγήν, ή μητέρα άκουσε κάποιοι φροχοντας, νά διασοχίζη τό δωμάτιόν της.

Σάν νά προσηθάινε ή καίμένη.

—Γιάννη, σό είσαι ;

Ό Γιάννης δέν απήτησε, ήταν πειό στή σκάλα. Γεήγορα, γρήγορα σηκόδηκε ή μητέρα.

—Γιάννη πού πιάς ;

Τόν είδε νά άνεβαίνη στόν άνωόθνα και άπάνω άπ' αυτόν.

—Γιά τό Θεό παιδί μου !

Ό Γιάννης κλειόωσε τήν πόρτα.

—Γιάννη, Γιαννάκη μου, πές μου. Τί θές νά κά- νης ;

Ήσπασιενιά μέ τά τρέμοντα γέροντα χέρια της ζητούσε νά βοή τό λουκέτο. . . . "Ενα παράθυρο ήταν άνοιχτό, ό χρίπος ενός σώματος άκούσθηκε στό πλάκωστρο της άλλης, τελείωσε. . . . Ό Γιάννης πέφοντας έλεγε* "Τήν αγαπώ πολύ, πρόπει. . . νά πεθάνω. . . .

"Α ! Τι άδλιες καρδιές πού έχομε. . . . Κάτι ισχυρότερον θάναε γιά νά μην μωροή ή περιφρόνησις νά πνίξη τόν έσοπά των. . . .

Τό πρωτό εκείνο οι χωρικοί έιρεξαν γιά νά μάθων γιά τί φώναζαν τόσο δυνατά, στό πυργόσπιτο τού "Εστέθ.

Βοήσαν μέσα στήν αλλη, μπροστά στό λείθινο τραπέζι τό σκεπασμένο μέ όροσο και αίμα, τήν μητέρα όλόργμηνη, πνιγμένη στά δάκρυα, μέ τό νεκρό παιδί στήν άγκάλια της.

ΤΕΛΟΣ

ΕΡΝΕΣΤΟΣ ΧΑΪΚΕΛ

Κατά τὰς τελευταίας ἡμέρας τοῦ Ἰουλίου ἀνηγγέλη διὰ τῶν ἐφημερίδων ὁ θάνατος τοῦ «φιλοσόφου» Χαΐκελ. Δὲν εἶνε, βεβαίως, δυνατὸν εἰς ἐν ἄρθρον νὰ δώσῃ τις καὶ ἀμυδρὰν ἔστω ἰδέαν τοῦ ἔργου τοῦ μεγάλου φροσιδίου, ἀρκεῖ νὰ λάβωμεν ἐπ' ὄψει μας, ὅτι ἀπὸ τῆς ἀπαύθησις τῶν ἔργων, μελετῶν καὶ διαλέξεων τοῦ ὑπερασπιστοῦ τοῦτον τῆς Ἀληθείας, θὰ ἐπιήρουν ἀρκείας σελίδος τῆς «Ἑλληνικῆς Ἐπιθεωρήσεως». Πρὸ δεκαπενταετίας ἦδη ἔργον γραφῆς ἐπίτοιμο βιογραφία διὰ τὸν ἀκαταπόνητον τοῦτον ἐξερευνητὴν τῆς Φύσεως οἶαι αἱ ἐπὶ τοῦ Β. Βόλτσε «Ἐργεῖτος Χαΐκελ, βιογραφικὴ μελέτη 2α ἐκδόσις 1905, Σέξμαν Βερολίνου καὶ ἡ ἐπὶ τοῦ Β. Μπραϊντεπαχ «Ἐργ. Χαΐκελ, ἡ ζωὴ του καὶ τὸ ἔργον του», Ἐπίσης δὲ ἐπὶ τῶν Κ. Κέλλε καὶ Α. Δάγγι, ἐξεδόθησαν ἐπὶ τὸν τίτλον «Ὁ σοφὸς καὶ ὁ ἀνθρώπος», ἀπαπτες οἱ ἐκφωρηθέντες λόγοι κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἐβδομηκοστῆς πέμπτης ἐπεισεῖτο τῆς γεννήσεως τοῦ Χαΐκελ, (16 Φεβρουαρίου 1909).

Ὁ Ἐργεῖτος Χαΐκελ ἐγεννήθη ἐν Πότοδαμ τὴν 17ην Φεβρουαρίου 1834. Ἐσπούδασεν ἀλληλοδιδαχῆς εἰς τὰ Πανεπιστήμια τοῦ Βερολίνου καὶ τοῦ Βύρσοπου, προσληφθεὶς εἰς ὡς παρασκευαστῆς τοῦ Βίτσοφ καὶ ἀκολούθως ἰατρός ἐν τῇ αὐτῇ πόλει. Γνωστὸς ἦδη ἐκ τῶν σπουδαιωτάτων μελετῶν του, προσεκλήθη ὡς καθηγητῆς τῆς Ζωολογίας εἰς τὴν Ἔναν κατὰ τὸ ἔτος 1865.

Ὁ Χαΐκελ εἶνε ὁ δημιουργὸς μιᾶς νέας ἐπιστήμης, τῆς φυλογίας, ἣτις ἔχει ὡς σκοπὸν τὴν ἀναζητησὶν καὶ ταξινομήσῃν τὸν γενεαλογικὸν δένδρον τῶν ὁργανισμῶν ἢ τὴν παλαιοιολογικὴν ἀνάπτυξιν τοῦ εἴδους ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν ὄντογονίαν ἢ τὴν ἐμβρυογενῆ ἀνάπτυξιν τοῦ αἰώμου.

Τὰ πλεῖστα τῶν ἔργων τοῦ Χαΐκελ περὶ τὴν ἐπιστήμην τῆς φυλογίας περιγράφονται, οἷα «Τὰ ἀκρωτῶν» (1862), διὰ τὰ ἵπτια πρῶτος ὁ Χαΐκελ ἐτόνησεν, διὲν εἴκοι καὶ ἀντιπένεται πρὸς τὰ ἔργα Καϊουάντι, ἢ «Γενικὴ μορφολογία τῶν ὄργανισμῶν» (1866), ἔργον μεγίστου ἐνδιαφέροντος, ἐν ᾧ περιγράφεται αἱ βάσεις τῆς φυλογικῆς ἐπιστήμης, «Ναυόλιχε Στεφανογγι σκελίσκε» (1868), ἢ περίφημος Ἱστορία τῆς φυσικῆς δημιουργίας, δι' ἣς ἐξελαίκενος τὴν φυλογίαν καὶ ἣτις προβάλλεσε τρυφερὸν πόνεμον εἰς τὸν συγγραφέα καὶ τῆς Λαβινικῆς ἐν γένει θεωρίας. Περιττεῖται, νομίζω, νὰ ἀναφέρω, ὅτι οἱ ἀντιπαλοὶ τὸν ἠτήθησαν προσκοπίσασθαι εἰς τὴν ἀλήθειαν τῶν πραγμάτων. Κατὰ τὸ αὐτὸ δὲ ἔτος ἐκδίδει τὴν πρώτην μορφογραφίαν του ἐπὶ τῆς ἐκ τῶν ζῶων καταγραφῆς τοῦ ἀνθρώπου. (1) Κατὰ τὸ 1874 ἐκδίδει τὴν «Ἀνθρωπογονίαν» κτλ. κτλ. Ἐκδίδει συνεχῶς πρωτοτύπους μελέτας, συγγραμμάτια καὶ τὰς κατὰ τὸν θεοεμπόρον πολεμικὰς διαλέξεις του, κατὰ δὲ τὸ 1896 τὴν «Συντηματικὴν Φυλογίαν», ἣτις εἶνε καὶ τὸ κριωτάτον ἔργον διὰ τὴν γενεαλογίαν τοῦ ζωικοῦ κόσμου.

Ἐπάρχει μία βιβλιογραφία, κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ

ἦτιον πλήρης, ἐκδοθεῖσα ἐν Ἰέννη τῷ 1894 (2), ἐν τῇ ἵποία περιέχονται 108 ἔργα ἢ μελέται του, δημοσιευθεῖσαι ἀπὸ τοῦ 1855 μέχρι τοῦ 1894.

Ἐπάρχουν δὲ εἰς γαλλικὰς μεταφράσεις δημοσιευθείσας ἐπὶ τοῦ ἐκδοτικοῦ οἴκου Ρενβάλ ἢ «Ἱστορία τῆς Φυσικῆς δημιουργίας» καὶ ἡ «Ἀνθρωπογονία», ἔργα ἐκλαίκεστος, δι' ὃν κάλλιον ἢ διὰ τῶν μεγάλων ἐπιστημονικῶν ἔργων, δεικνύται ἡ τῶν αὐτῶν συγγραφέως, ἐπίσης δὲ καὶ αἱ «Ἐπιστολαὶ ἐνὸς ταξιδιωτοῦ» εἰς τὰς Ἰνδίας.

Ἐπίσης δὲ καὶ εἰς Ἑλληνικὰς μεταφράσεις ἐξεδόθησαν ἔνια τῶν συγγραμμάτων τοῦ μεγάλου φροσιδίου, οἷα «Θρησκεία καὶ Ἐπιστήμη» ἐν ἡ τὰ κριωτάτω κεφάλαιά εἰσι «Θεωρία τῆς καταγωγῆς καὶ δόγμα τῆς Ἐκκλησίας», «Συγγένεια τοῦ ἀνθρώπου» ἢ «Ἡ ἀνάστασις τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τῶν ἀπογονιμῶν του μὲ τὸς πυθκῶνας καὶ τὰ σπονδυλωτά», «Ὁ Ἀνθρωπογενεὶς καὶ ὁ Πάπας», «Ὁ Λάβιν καὶ ὁ Βίτσοφ», «Ἡ θρησκεία καὶ ἡ ἰδέα τῆς ἐξελίξεως».

Ἐπίσης ἐδημοσιεύθησαν Ἑλληνικὰ μεταφράσεις εἰς τινὰ περιόδωκα περιοδικῶν ἢ ἐκδοτικῶν ἔργων, ὅπως ἢ «Ἱστορία τῆς φυσικῆς δημιουργίας» δημοσιευθεῖσα ἐν τῷ «Προμηθεῖ» (τόμος Α') κατὰ μετάφρασιν Στ. Βάλθη, ἔργον ἐν ᾧ συμπληροῦται πολλὰ τῶν ἡ Λαβινικῆς θεωρίας.

Ἐπολέμησε νικηφόρος διὰ σειρὰς διαλέξεων ἐναντίον τῆς διδασκαλίας τοῦ φεῦδου. Ἐπιτίθει εἰς τὴν περιοποῦσαστον διλέξιν του «Ὁ Μονισμὸς ἢ ἡ ἐπολογία πίστεως ἐνὸς φροσιδίου» καὶ κατ' αὐτοῦ τοῦ ἀρχικαγκελαρίου τῆς Γερμανίας ὁ ὅποιος εἶχε θέσει τὸ ζήτημα εἰς τὴν Βουλὴν ὡς ἐξῆς. «Ἡ μίαν χριστιανικὴν ἀντιλήψιν τοῦ κόσμου, ἢ μίαν ἀθεϊστικὴν τοιαύτην», «Ἐπρόκειτο πόθεν, ἀπαρτῆ ὁ Χαΐκελ, περὶ ὑπερασπίσεως τοῦ περιφήμου σχολικοῦ νόμου, ὁ ὅποιος εἶνε προσωρινὸς νὰ θέσῃ γενεοδόσιον τὴν παιδείαν εἰς τὴν παστικὴν ἱεραρχίαν».

Αἱ ἐναντίον τῶν θεωριῶν τῶν πολεμικῶν ἦσαν τρομεροὶ καὶ συνεχεῖς, ἀλλὰ καὶ ὀντος ὀδύνητος ἐπεκρίσεως, οὐδέποτε ἠτήθη ἀπὸ τοῦς ἀπαγονιμῶνας τὴν Ἀλήθειαν, δι' ὠρισμένους λόγους καὶ θέλοντας νὰ υποδοκώσωσιν τὸ πᾶν εἰς τὴν θρησκείαν. Πάντοτε ἐπερημήθη κατὰ τὸν θρησκῶν ὠροῶν λέξων, τῶν προσπαθούτων νὰ καλύψουν τὴν ἀγνοίαν τῶν δι' ἐπιτεθηθέντων φράσεων. Ἡ ἀληθὴς Ἐπιστήμη βυολογῆς εἰλικρινῶς, ἐν ἀκόμῃ ἀγνοεῖ καὶ προσπαθεῖ νὰ διεοδόσῃ εἰς τὸ ἀγνωστον, μὴ παραλείπουσα ν' ἀναγνωρίσῃ ἐπὶ ὑφίστανται πρὸ αὐτῆς δυσχερῆσιν αἰματῆ εἰς τὴν ἀλήθειαν, ἴσως ποτέ. Ἀλλ' οἱ ἀντιπαλοὶ ἀγορεύουσι τὴν Ἀλήθειαν δι' ὠρισμένους σκοποὺς, λίαν γνωστοὺς, ἐπιμένοντες εἰς τὴν ἑκείνην δημογονίαν τῶν εἰδῶν, καίτοι διαρηνόεται ἀφ' ἑαυτῆς, δι' ὅπερ καὶ ὁ μέγας πρόδρομος τοῦ Χαΐκελ, ὁ Ἰωάννης Λαμάρκ ἔγραψεν εἰς τὴν «Φυλοσοφικὴν Φυλογίαν του» (3) «Ἐἶνε οὐνήθως δυσκολότερον νὰ κάμῃς ν' ἀναγνωρισθῆ μία ἀλήθεια παρὰ νὰ τὴν ἀνακαλύψῃς».

ΠΟΛΥΔΡΟΣ Κ. ΧΑΤΖΗΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΖΗΤΗΜΑΤΑ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΦΥΣΙΣ

Ἡ ζωὴ εἶνε γλυκιά, τὸ πιστεῖο. Ποῖος λέει ὅτι τὴν φανταζομαι ὡς ἕνα μεγάλο κόμπο γεμάτο ἀπὸ ἀνθή. Παντοῦ χαρὰ, παντοῦ ἀπόλαυσις, γιατί τὸ ἄλλο ἄπ' ὅλ' αὐτὰ συμβολίζουσι τὰ ἀνθὰ ; Κἀποῖος ποιητῆς εἶπε πὸς ἡ ζωὴ μας εἶνε φτιασμένη ἀσχημα γιατί μέσα στὰ ῥοδα φυτρώθουν καὶ ἀγκαῖα, καὶ γε κατὰς. Τὰ ῥοδα θγαίνουσι μόνον τους— νὰ ἡ ζωὴ. Τ' ἀρχαῖα ἐμεῖς τὰ σπερνομε. Το φασικὸ εἶνε τὸ ποῖ ὠραῖο πρᾶγμα πάντα, τὸ ἄλλο ποῖ ἢ πρόδοσις μᾶς φέρνει εἶνε ὁ τάφος τοῦ ὠραίου. Πρόδοσις. Ἀέξῃς ποῖ δὲ λέει τίποτα ἢ γὰρ νὰ εἶμαι πὸ ἀκριβῆς, αὐτὸς εἶνε ὁ σπᾶρος ποῖ σὲ ἀγο ἢ καὶ γὰρ νὰ ἐσφρατῶσιν τ' ἀρχαῖα ποῖ δέεται ὁ ποιητῆς καὶ λέει πὸς φυτρώσανε μᾶς νὰ τὴν ὠνὴ μόνον τους.

Εἶνε μεγάλος ὁ πόνος μου καὶ αὐτὸς μ' ἀναγκάζει νὰ γράψω αὐτὲς τῆς γραμμῆς, νὰ πὸ τὴν μεγάλην αὐτῆ ἀλήθεια Πρόδοσις. Πρ... Πολιτισμὸς. Καταστορῆ. Ἐρεῖται βλέπω μπροστὰ μου ἔστω καὶ ἔστω φραγμῶν. Γυρῶ χιλιάδες χρόνια πίσω καὶ βλέπω. Βλέπω τὸ Χριστὸ ποῖ πέρνει τοῖς φράδες γὰρ νὰ τοῖς κάμῃ δασκαλοὺς σ' ὅλη αὐτὴ τὴ πλάση καὶ βλέπω τὸν καθῶσθε μὲ τὴ βοήθειά τους. Δὲν τὸν ἀκόμῃ ποῖσθη νὰ μὴ γὰ πλοῦσους καὶ γὰ φτωχοὺς, γὰρ δευτέρους ἢ γὰρ πρῶτους, ἀλλὰ βλέπω ποῖ τοῖς θέλει ὅλους γὰρ παιδιὰ του καὶ τὸν ἀκούο ποῖ τοῦς λέει ὅλους ἀδελφοὺς. Καὶ βλέπω ἔπειτα τὸν κόσμον ποῖ ἔσι μὲ κείνης τῆς ἀρχῆς, καὶ καμαρῶν, καὶ λέω νὰ ἡ πραγματικὴ ζωὴ.

Μὲ πνίγει ὁ πόνος. Τὸ χέρι μου νὰ σταματήσῃ δὲν μπορεῖ. Τί μοῦ συμβαίνει ;

Ἐνα κορίτσι ἀγάπησα καὶ τ' ἀγαπῶ καὶ μ' ἀγαπᾷ. Ἄν ἴσῃσα ἔταν καὶ ὁ Χριστὸς κατέβηκε στὸν κόσμο τί θάκανα ; Μὲ ἦθελε, τὴν ἦθελε, θὰ γινόντανε δικαίῃ μου. Μὰ σήμερα ἡ πρόδοσις τὴ λέει ; Αὐτὴ δὲν εἶνε γὰρ σὲ, γιατί εἶνε δούλα. Πόσο ἄσχημα κτεταῖ σ' αὐτὴ. Δούλα ἐκείνη, καὶ ἐγώ... ἀγέντης. Εἶνε ἀστέρι. Ἄν πάρομοι ἔτσι τὴ δουλειὰ καὶ ποῖμε εἶνε δούλος ὅποιος δουλεῖ, πῆτε μὸν ἀφέντης ποῖς θὰ μείνῃ ; Ἐγὼ κανέναν δὲν βλέπω. Ἐργάτης μ' ἔκεινος ποῖ σκάρτες, ἐργάτης καὶ ὁ γραμματικὸς ποῖ ὅλη μέρα γράφει. Δουλεῖ καὶ ἡ μὴ γὰρ τὸ φορμ, δουλεῖ καὶ ἡ ἄλλη τὸ ἴδιο.

Δὲν θέλω νὰ γερῶσιν πολλὰς στήλες γιατί θέλουν καὶ ἄντι νὰ γράψουν, γὰρ αὐτὸ προσπαθῶ νὰ τὰ πᾶ ὅλα σὲ λίγες γραμμῆς.

Πάρτε ἕνα ὄπνον θέλετε. Ψυχολογῆστε τὸν ὄπνον ἀπορῆτε καὶ φιλοσοφῆστε ὅσο σὲς ἐπιτέλει ἢ πνευματικὴ σας ἀνάπτυξις. Θὰ δῆτε αὐτὸ ποῖ σὰς λέω.

Σ' ἀγαπῶ — λέει ἡ κόρη — καὶ ὑποφέρω γιατί βλέπω πὸς δὲν εἶμ' ἐγὼ γὰρ σένα. Τὴν ἀγαπῶ καὶ θὰ τὴν κάμω δικαίῃ μου— λέω ἐγώ. Δὲν εἶνε γὰρ σένα — φροντίζει ὁ πολιτισμὸς. Λέει καὶ αὐτὸς τὰ ἴδια μὲ τὴν κόρη ποῖ τὴν ἔκανον νὰ ποιητῆ πὸς δὲν εἶνε ἀνθρώπος. Δὲν ἔστω τὴ νὰ κάμω. Εἶνε πολλοὶ καὶ εἶμαι ἄνους. Φωνάζω δὲν ἀκούομαι. Γράφω δὲν μὲ διαβάζουσι. ἔτσι δὲν μπορεῖ.

ΔΗΛΩΣΙΣ

Λόγω τῶν διακοπῶν τοῦ θέρους θέλουν ἐκδοθῆ τὰ τεύχη Αὐγουστίου καὶ Σεπτεμβρίου ὁμοί — ὡς ἄλλως τὸ ἀπὸ ἐτῶν τοῦτο ἐπαναλαμβάνεται.

χαίωσι τὰ δέματά του σ' αὐτὲς τῆς γραμμῆς μου, γελᾷ καὶ δὲν τὸν ἀδικῶ γιατί ἡ στήσις λίγες αὐτὲς γραμμῆς μου εἶσθαι τὸ γέλιο ἢ σ' ὅλα τ' ἄλλα γὰρ μοι μᾶς ποῖ εἶνε ἀποτέλεσμα τοῦ πολιτισμοῦ, τῆς προσόδου. Μπορεῖ ὁ καπνὸς ποῖ γράφει ἀπὸ τὰ ἐρετῆα νὰ τοῦ κινή ἐνχαίρεται, νὸ τοῦ φέρῃ γέλωτα.

ΣΠΥΡΟΣ Η. ΔΕΣ... ΜΟΣ

ΠΟΣΟ ΓΟΡΓΙΑ ΠΕΡΝΟΥΝ Η ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΕΣ ΗΜΕΡΕΣ γὰρ νὰ μὴ ξαναγορῶσιν ποτέ ; Πόσο εἴκοι χάνονται ὅλα ἐκεῖνα ποῖ ἐφαντάσθη ἢ γρηὶ μας ὡς περᾶσιν τὰ χρόνια !... Καὶ μένομε ἄχαρο, ψυχροὶ, μελαγχολικοὶ, σὲ αἰώνιος σκέψεις, σὲ αἰώνιος στενοχωρίεις διανοήσεις...

Ἐκεῖ κάτω στὸ ὄμορφο περιγιάλι, ποῖ σιγαλὰ τὸ ἀρρόκνυμα παίζει μὲ τὴν ἄμμο, ἤκονα ἄλλοτε πνὸς μελωδικῆς αἰθερίας κόρης, ποῖ τὴν ἐσοφῆα ἐπὶ ἐπὶ στὸ στήθος μου, ὡς νὰ ἦθελα νὰ τῆς μεταγρῶσῃ δῖο τὸ πάθος ποῖ ἐπιλημῶρῆς τὴ γρηὶ μου τὴ τρελλῆ. Κι' ἐκείνη εἰς ὑψίστην βυθιομένη περιπάειαν, λημονοῦσε καὶ κόσμο καὶ φεῖ καὶ ἔπλεε μέσα στὰ διάπλατα νερά τῆς ἀγάτης καὶ τῆς προσκοίσεως ἐτηχίας...

Δὲς τε καὶ ἐκεῖνο τὸ δάσος τὸ ἰσόδοσο ποῖ ἐπὶ τὰ παρῆνυλλα δένδρα του, χίλια πουλιὰ καλλικέλαδα σῆσαν τραγοῦδι καὶ ρωτήσῃ τὸ πὸς φορὸς μὲ ἐδέχθημε ἄσγα τὸ βράδι ὡς πρῶτα εἰς ἡ σελήνη μὲ τὴν ὠραία μου νύφην, ἐκεῖ ποῖ ὅσα ζευγάρια σήμερα σβῆνον ἀπὸ τὴ ζωὴ τους τῆς πειὸ εὐτυχομένους σιτημῆς. Σιτημῆς περιπαθείας καὶ ἡδονῆς, ὅσο νὰ περᾶσιν τὰ χρόνια, νὰ σβῶσιν ὅλα καὶ νὰ μείνῃ μόνῃ ἢ ἀνάμνησις σκληρᾶ ἀπογοήτεσις διὰ τὸ μέλλον.

... Καὶ ἴσῃσα εἶνε γὰρ μὲ ὅλα ἔσχημα, γρηὶ καὶ μελοχολικά...

Ὁ, γλυκεῖες μου παιδαυδοῖτες καὶ μεθνομένοι ἀσάφρατοι, ὅσα εἶσθε ἀκόμῃ στὴν ὠραιωτέρα ἡλικία σας, σρονήξαιτε τὸ ποιητῆ τῆς ἡδυπαθείας μέχρι τέλους, καὶ λαίμαργο προσπαθῆσατε νὰ χορτάσῃτε ἀπὸ τὸ κάλος μιᾶς ἀγάτης τρυφεροῆς. Γιατί θὰ προσβάλῃ μὴ ἡμέρα ἀποφράς καὶ κακῆ καὶ θὰ διακορῆτε ὅπως οἱ προποκλαστοὶ τὴν γυνωθιτῆ σας. Θὰ ἔχη περῶσῃ ἢ ἀνοῖσις καὶ ὁ φοβερὸς χειμῶνας θὰ σπεθῆ μὲ βῆμα πορῶ νὰ μαρῶσῃ τὰ δένδρα σας, καὶ θὰ σὰς σβῆσῃ μὴ νύχτα ἢ ἀνεμεζάλη σὲ χωριστὸ δρόμο καὶ θὰ προσβάλῃ ἢ ἡμέρα θὰ ἐρεθῆτε χωρισμένοι, ποῖλοι καὶ σποτιομένοι ἀπὸ τὴν ἀπότοιμη μετᾶπτοι.

ΧΡΟΝΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ ΤΩΝ ΕΝ Κ)ΠΟΛΕΙ ΑΥΤΟΚΡΑΤΩΡΩΝ ΑΠΟ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΜΕΧΡΙ ΤΗΣ ΑΛΩΣΕΩΣ 1453

(Συνέχεια)

Κωνσταντίνος ΣΤ'.	780	Μαουρήλ Δ'	1143
--Ειρήνη έδωκε τὸν υἱὸν τῆς Κωνσταντίνου ΣΤ' καὶ ἐβασίλευσεν	797	Ἀλέξιος Β -- Πορφυρογέννητος.	1180
Νικηφόρος Α' ὁ Πατριάρχης	802	Ἀνδρόνικος ὁ Κομνένος	1183
Σταυρόκιος	811	Ἰσαάκιος Β--ὁ Ἄγγελος Κομνένος	1193
Μηχαήλ Α' ὁ κοροπαλάτης	811	Ἀλέξιος Δ'	1195
Ἄλεν Ε' ὁ Ἀρμένιος	813	Μετρώφιλος	1204
Μηχαήλ Β' ὁ Τραυλός	820	Ἄλωσις Κων)πόλεως ὑπὸ Σταυροφό- ρον Φράγγων ἐν Κων)πόλει	
Θεόφιλος	826	Βυζαντινός Α'	1204
Μηχαήλ Δ' καὶ ἡ Θεοδώρα ἡ μήτηρ αὐτοῦ	842	Ἐρσίκος	1206
Βασίλειος ὁ Μακεδών	867	Ροβέρτος	1221
Λέων ο Σοφός	884	Ἰωάννης ὁ Βριέννης	1228
Κωνσταντίνος Ζ' ὁ πορφυρογέννητος		Βυζαντινός	1237
καὶ Ρωμανός Λεκαπηνός	911	Βυζαντινοὶ ἐν Νικαίᾳ	
Ρωμανός Β'	959	Θεόδωρος Λάσκαρης Α'	1204
Νικηφόρος Β' ὁ Φωκᾶς	963	Ἰωάννης Γ. Βατάτζης	1222
Ἰωάννης Α' ὁ Τσιμισχῆς	969	Θεόδωρος Λάσκαρης Β.	1225
Βασίλειος Β' ὁ Βουλγαροκτόνος	976	Μηχαήλ Η' Παλαιολόγος	1257
Κωνσταντίνος Η'	1025	Ἀνάκτησις Κων)πόλεως ὑπὸ Μηχαήλ Η'	
Ρωμανός Γ' ὁ Ἀργυροβούλιος	1028	Παλαιολόγος ἐν ἔτει 1261.	
Μηχαήλ Δ' ὁ Παφλαγών	1034	Ἀνδρόνικος Β' Παλαιολόγος	1282
Μηχαήλ Ε' ὁ Καλαφάτης	1041	Ἀνδρόνικος Γ'	1328
Κωνσταντίνος Θ' ὁ μονομάχος	1041	Ἰωάννης Δ. Παλαιολόγος	1332
Θεοδώρα καὶ Ζωή	1056	Ἰωάννης Κατακουζηνός	1342
Μηχαήλ ΣΤ' ὁ Στρατιωτικὸς	1056	Ἰωάννης Α'	1355
Ἰσαάκιος Α' ὁ Κομνένος	1057	Μανουήλ Β. Παλαιολόγος	1391
Κωνσταντίνος Ι' ὁ Δούκας	1059	Ἰωάννης ΣΤ'	1424
Ρωμανός Δ. ὁ Διογενής	1067	Κωνσταντίνος ΙΑ' ὁ Παλαιολόγος	1448
Μηχαήλ Ζ' ὁ Παραπανάτης	1068	Ἄλωσις Κων)πόλεως ὑπὸ Μωάμεθ Β'	
Νικηφόρος Γ' ὁ Βοτανιώτης	1078	ἐν ἔτει 1453	
Ἀλέξιος Δ' ὁ Κομνένος	1081	Ἐν Ἰθάκῃ κατὰ Ἰούνιον 1919	
Ἰωάννης Β'	1118	ΧΑΡΑΛΑΜΠΗΣ ΠΑΝΤ. ΚΑΡΑΒΙΑΣ	

ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΝ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΙΟΥΛΙΟΣ 1919

ΘΕΑΤΡΟΝ ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΝ

Τὸν μῆνα αὐτὸν ἡ καλλιτεχνικὴ κίνησις περιορίσθη εἰς τὰ θεάτρα. Ἡ ἔσπις τοῦ Ἰουλίου δὲν ἐπιτρέπει τὰς συγκεντρώσεις εἰς αἰθούσας καὶ αἱ συνάξεις ἀνυψοῦνται ὅλα διὰ τὸν χειμῶνα. Ὡς δὲν ἀπομένουν παρά τὰ θεάτρα, κ' ἐκεῖνο τὸ ὅποιον κριτικτικὸς ἐκφορῶντος τὸν μῆνα αὐτὸν εἶναι τὸ «Πανελλήνιον» μετὰ τὴν κ. Σαμπανιέβαν, τὴν ἐν Ρωσσίᾳ Ἑλληνίδα ἢ ὅποια ἐκλήθη να παίξῃ ἐκεῖ καὶ ἡ ὅποια μετὰ τὸ καλλιτεχνικὸν τῆς ἀνάστημα

Προσείπον. Διὰ τὴν ἐννοήσαν οἱ ἀναγνώστῃ καὶ τὴν καλλιτεχνικὴν ἀξίαν τῆς κ. Σαμπανιέβαν μεταπέσομεν εἰς τὰς στήλας μας ἐκ τοῦ «Πανελληνίου» μὰ ἀνεπίσημῃ τῆς Ἀμυγδαλῆς μετὰ τῆς Ἑλληνίδας καλλιτέχνιδας, ἡ ὅποια εἶνε ἀνεκτὰ χαρμηλοιστικῆς τῆς ἀξίας τῆς.

«Χθὲς περὶ τὴν μεσημβρίαν εἶχα τὴν ευχαρίστησιν νὰ ἐπιπροσέξω εἰς τὸ ἔσοδογιον τῆς Μεγάλης Βασίλειας τὴν παρεπιδημοῦσαν εἰς τὴν πόλιν μας Ἑλληνίδα καλλιτέχνιδαν τὴν Κ-αν Σαμπανιέβαν. Ὁ καιρὸς

λεῖ νὸ τῆ περιμένο εἰς τὸ ἰδιαιτέρο σαλόνι τῆς τὸ ὅποιον συγγονοῦν μετὰ τὸ δοματίον τῆς. Πραγματικῶς πορέρχονται ὀλίγα λεπτὰ ὅταν ἀφῆνῃ ἀνοίγει ἡ πόρτα τοῦ δοματίου τῆς καὶ μὰ φωνὴ γλυκιάτη, ἡ ὅποια ὁμοῖζει περισσότεροσαν κελάδρια πορλιῶν. ἤρτη συγγονοῦν γιὰτὶ δὰ μετὰ κἀνὴν νὰ τὴν περιμένο ὀλίγην ὥραν ἀκόμη.

Καὶ πράγματι.
Ἡ κ. Σαμπανιέβαν ἀρῶν γὰ ἐμφανισθῆ καὶ ἐγὼ κἀνὴν διαφόρους σκέψεις, ἔξετε ἔσο μετὰ τὴν γυναικίαν μου περιεργαία τὸ εὐφρόχο σαλόνι καὶ στυατῶ σ' ἕνα πολιτελὲς ἐπαυφῶρι τὸ ὅποιον εἶνε ἐξορμημένο ἐπάνου σὲ μὰ πειλυθῶνα μετὰ γιὰτὶ ἀπὸ γριζῆ γούνα, ὁ ὅποιος ἀσφαλῶς προφυλάσσει τὸν πολιτισμὸν λαοῦ τῆς μεγάλῃς καλλιτεχνίδος.

Ἐν ὃ κἀνὴν αὐτὰς τὰς σκέψεις ἐμφανίζεται ἡ κ. Σαμπανιέβαν. Νεωτάτη, μικροκαμωμένη, κομψή, μετὰ θανάσια μᾶτα, τυλιγμένη μέσα σ' ἕνα πενιχρὸ ἀπὸ ῥοῦ κρέμ ντὲ σὶν, κενυμένη ἄφροα, φέροι ὡς συμπλήρωμα τῆς προσηνῆς τουαλέτας τῆς κἀνὴν βαλουδένια γοδία. Ἐνα σύνολο νεανικώτατο, ἄρμονικὸν καὶ θαυμαστὸν, ἐκτυτικώτατον. Ἐθὺς ἀναγνωρίζω τὴν ὄνειρῶδη Ροζίνα εἰς τὸν «Κουρέα τῆς Σεβίλλης» τὴν ἀπαράμιλλον Μπουτεροφλῶ καὶ τὴν ἔξοχον Τραβιάταν.

Εἶνε ἐξαιρετικῶς πλασμένη καὶ σωματικῶς γιὰ τὸς ῥόλους αὐτοῦς τοῦς πόσον ὑπερῶχους. Μετὰ μὲν ἀφέλεια ἐντελῶς παιδικῆ μοῦ ἤρτη συγγονοῦν γιὰ τὸν ῥοσθητῆ τῆς κἀνὴντα κοτὰ μὸν καὶ σὺν νὰ γνωρίζομεθα ἀπὸ χρόνου μακροῦ ἀρχίζομεν τὴ συνουμία μας.

Φυσικὰ δὲν περιοστρέφεται παρά στὸ θέατρο, καὶ ποδ πάντων στὴ ζωὴ τῆς καὶ τὰς καλλιτεχνικὰς ἐπιτυχίας τῆς.

Ἐσπάρων ἐτὼν ἔφηνε ἀπὸ τὸν Πειραιᾶ μετὰ τὸς γονεῖς τῆς, οἱ ὅποιοι ἐργαστησθήσαν εἰς τὴν Ρωσσίαν. Ἐκεῖ ἐποπιδάσε καὶ ἔζησεν ἔκτοτε. Πρὸ δὲκτῶ χρόνου ἀφοῦ ἔκαμε τὴν ἐμφανισθῆ τῆς κροσθητῆρῆ εἰς τὴν Αὐτοκρατορικὴ Ὀπερα τῆς Πετροῦπόλεως καὶ ἀπέκτησεν ἀπὸ τὸ πρῶτῶ τῆς χρόνια μὰ φημῶν παρῶνθον καὶ μεγάλῃ καλλιτεχνικὸν ὄνομα. Καὶ οἱ Ρῶσοι εἶνε φῦσαι ψυχροὶ, καὶ φῦσαι ποδὺ δύσκολοι.
—Τὸ ἰδικόν μας κοινόν πὸς τὸ θεῖσκατε ; τὴν ἐρωτᾷ

—Ὀλίγο πορᾶξεν. Ἐχὼν τὰς μεγαλειτέρας ἀξιώσεις, γιὰτὶ νὰ ἔχων τὴν μουσικὴν μόρφωσιν ἢ ὅποια δὰ τὸς ἐπέτρεπε τὰς ἀξιώσεις αὐτὰς. Ἀποῖ δεῖξῃς ὅτι δὲν ἐννόησαν τὴν Μπουτεροφλῶ. Καὶ ὡς σ' ἕνα κοινὸν μουσικῶς μορφωμένον καὶ αὐστηρὸν, ὅπως τὸ Ρωστικὸν, ἡ Μπουτεροφλῶ μὲ ἀνέδειξε, καὶ μὸν ἔδωκε τὴν πρῶτη θέσιν — δὰ μὸν ἐπιτρέψατε νὰ σὰς τὸ πὸ μόνῃ μου, μεταξὺ τὸν Ἑυρωπαϊῶν ἐσῶδων.

—Ἐλέχθη, τῆς ἀπήνησα, ὅτι Μπουτεροφλῶ καὶ Κουρεῦς τῆς Σεβίλλης εἶναι δύο ἀντιθέτου μουσικοὶ πόλοι. Καὶ ἐθεωρήθη — πρὶν ἀκόμη παῖξαι — ὅτι ἴσως δὲν δὰ μορῶσεται νὰ ἐπιτίξαι καὶ εἰς τὰς δύο αὐτὰς σχολὰς.

—Ἀριθμῶς ἐκεῖ ἔγκαιτα τὸ τίλονον. Νὰ ἐπιτυγχῆνῃ κανεῖς ἐξ ἴσου εἰς ἐκεῖνα ποδ παῖξαι, ὅσον δὴ ποτε διάφορος; καὶ ἀνέειν ἡ μὰ σχολὴ ἀπὸ τὴν ὤλη. Καὶ ὡς πρὸς αὐτὸ ὑπῆρθε πάντοτε ποδὺ εὐχαριστήμεν ἀπὸ τὸν ἐκάντῃ μου.

—Μὰ καὶ τὸ κοινόν εἶνε ἐνθουσιαστικὸν μαζῆ σας.

—Αὐτὸ δὲν με ἐκπλήσσει. Εἶδα μεγαλειτέρους ἐνθουσιασμοὺς ἀπ' αὐτοῦς ποδ ἐκδηλῶνον οἱ συμπατριῶται μου. . . .

—Καὶ τοὺς Ἑλληνας συναδέλφους σας πὸς τοὺς θεῖσκατε ;

—Καλοῦς. Ἀγωνίζονται ἐνῶ τοὺς λείπουν ὅλα. Ὁταν λείπει ἀπὸ ἕνα θεάτρον ὁ Ροζισαῖο δὲν μορεῖ νὰ γείνη τίποτε. Καὶ εἰς τὸ Ἑλληνικὸν θεάτρον ροζισαῖο δὲν ὑπάρχει. Ἀγωνίζονται λοιπὸν νὰ τὰ κἀνῶν ὅλα ἐκ τὸν ἐνόνητον καὶ αὐτὸ δὲν μορεῖ ποτε νὰ δόσῃ μὰ τελεία ἐμφάνισιν.

—Ἀπὸ τῆς Ἑλληνικῆς φωνῆς ποῖα σὰς ἀρέσει ;

—Τῆς κριτικῆς Κυπαρίσση. Ἐχει φωνὴ καλὴ, δὺ νατῆ.

—Ἀκούσασαι ἄλλες Ἑλληνίδες ; Τὴν κ. Φωκᾶ, τὴν κ. Καμπανίτη, τὴν Λα Κολυβά.

—Ὅχι, ὄχι, δὲν ἀκούσα καμμίαν.

—Ἀπὸ τοὺς ἄνδρας.

—Τὸν κ. Ἀγγελόπουλο. Μ' ἀρέσει παρά ποδὺ. Ὅπως μ' ἀρέσει καὶ ὁ Μπουρκακίαν. Εἶνε ἕνας ἀπὸ τοὺς καλλιτέρους πατριῶται ποδ ἔχω καίξῃ ἔως τὸ εἶ.

—Καὶ γιὰ τὸ δραματικὸν θέατρο τί ἰδέαν ἐσχημάτισκατε. Εἶδατε τὴν Κυβέλη, τὴν Κοτοπούλη, τὴν Κόκκιου.

—Εἰς τὸ θέατρο δὲν ἐπῆγα παρά ἕνα θραδὺ στῆς Κυβέλης ὅπου ἐπαῖξοτο ἡ «Κυρία μετὰ τὰς Καμελίνας». Μετὰ συνεζήτησε ποδὺ ἡ Κυβέλη, ἀφοῦ ἔκλαρα — ἀν καὶ εἶνε ἔργον ποδ ἴσως φορῆς. — δὲν μὸν ἤρσεσε ὄμοι. Ἡ ὑπερβολικὴ τῆς περιπέθεια δὲν ὑπέσκαπε πλέον εἰς τὸ εὐρωπαϊκὸν θέατρο. Μόνον εἰς τὸ Γαλλικὸν ἐξακολουθεῖ, ἄλλὰ καὶ εἰς αὐτὸ ὄχι εἰς τὸ βασιλῆ εἰς τὸν ὅποιον ἐπαῖξεν ἡ κ. Κυβέλη τὴν «Κυρία μετὰ τὰς Καμελίνας». Αὐτὸ εἶνε τοῖσις δὲν ἐμποδίζε νὰ μ' ἀρέσει ἡ Κυβέλη καὶ ὡς καλλιτέχνιδας καὶ ὡς γυναικίαν.

Μὲ τῆς λέξεις αὐτῆς ἡ συνουμία μας ἐτελείωσε. Ἀπεχάσθησαν τὴν θαυμασῶσαν αὐτὴν Ἑλληνίδα, ἡ ὅποια πόσον τιμᾶ τὴν πατριδα μας καὶ ἀφοῦ μὸν ἐσπῆξε τὸ χέρι καὶ μὸν ἐπανέλαβε ; νὰ οὖς ξαναῖδά, ἔφηνε μὲ τῆς ὄμοιότερας ἐντυπώσεις, ἔφηνε εὐχαριστήμεν ὅτι ἐγνωρίσα μὰ γυναικίαν τόσο ἐξαιρετικῶς καλλιτεχνικῆ, τῆς ὅποιας ποδὺ, μὰ ποδὺ θ' ἀργήσῃ νὰ ὀσση ἡ ἀνάμνησις τῆς θαυμασίας ἐπαρῆσεως τῆς. . . .

Ἀμυγδαλῆ

ΘΕΑΤΡΟΝ ΚΥΒΕΛΗΣ

Εἰς τὸ θεάτρον Κυβέλης ἐπαίχθη τὸν μῆνα αὐτὸ ἕνα νέον ἔργον τοῦ ἐκλεγκτοῦ συγγραφέως κ. Συναδινῶ «τὰ Μῆλα τὸν Σοδόμου». Τὸ ἔργον εἶνε μὰ φῶρα ἀπὸ τῆς πλέον ἐξυπνης καὶ τῆς πλέον συγκροτημένης εἰς τὰ ὅμοι τοῦ φυσικοῦ. Τὰ κῆλλα τὸν Σοδόμου, περιστρέφονται εἰς τὴν ψήσων ἀπὸ τὴν ὅποιαν ἔχει κατάληφθῆ ἕνας νέος ἄνδρας διὰ τὴν τιμὴν τῆς γυναικὸς του. Γέφυρ εἰς τὸ πάθος αὐτὸ πλέκονται τὰ πλέον ἔξυπνα, τὰ πλέον χαριτωμένα ἔκνοιον. Ἡ κ. Κυβέλη ὡς Νουᾶ εἶχε μὰ δυνατὴ ἐκνοιον. Ἡ κ. Κυβέλη ὡς Νουᾶ εἶχε μὰ δυνατὴ ἐπιτυχία. Ἐπαῖξε μὲ ἕνα κῆρα πραγματικῶς σπάνιον, καὶ ἔδωκε ὅλη τὴ ζωὴ ποδ ἐχρεοῖατο στὸ ἔργον.

Αυστηρώς οι άλλοι ήθροιοι, και ιδίως ο κ. Λούης, ερίην πάλι υπερβολικό και εθνητος σύλλυος της Νίνως, και ύπερθεσαν σταγματά και οσπίας ο κοσμητικώς σύλλυος ενεφανίζετο υπό τον τύπον του κουτουβάκι.

Εν τούτοις τό ζέγον ήροσε πάρα πολύ και τό κωνόν έγγελας με τί καρδιά του, τό χειροκρότησε έποδοτάτα και με ειχαριστησι τά Μήλα των Σαδώνων.

ΘΕΑΤΡΟΝ ΟΛΥΜΠΙΑ

Είς τό θέατρον της Έταιρίας των θεατρικών Συγγραφέων έπαύθη σειρά νέων ζέγον. Όσον ήως ή Διευθύνουσι ύπερθεσε άτιχης εις την έκλογήν των μεταφράσεων, τόσον ετίχης εις τά προποτήτα ζέγον. Οι Φοιτηταί, του κ. Ξενοπούλου, και ή Φύό γως των κ.κ. Μακραιοί και Μελά έσημείωσαν μεγάλην έπιτυχίαν. Οι Φοιτηταί είναι ένα κομμάτι παλιόνο από τή πραγματική ζωή των φοιτητών ή όποια με πολλή τέχνη άναλαοισται εις τή σαφή. Άλιος και ή εκτέλεσις ύπερθεσε άφογος, και ήνα παύξιμο τόσο τέλειο διδιδι την έπιτυχία στο ζέγον, ή όποια βασίζεται στη γοργότητα και τή αελετή. Έπισης και ή Φλόγας, εδιδάχθη με την αυτή έπιμέλειαν. Όλοι οι ήθοιοι ότη θέσι των. διόι κάταχοι του μέρους των. Τό ζέγον, κομηνί, — στέταται στη σαφήν ή πολύ καλύτερα από μερικά ζέγον ζένον αναγγραφέων τά όποια έννοούν να μεσ σοφίον οι ήθιοσι. Στη Φλόγας ήθιοσι τό έξεληγμένον, τίποτε τό έπεροβατικό. Όλα φυσικά, άβίαστα. Οι θεαταί φρέγον πολύ ειχαριστημένοι. Φένοντες ήως οι περισοότεροι ζεαίον τά έξής σέφυρις. Τόν μήνα αυτών εδίδθησαν τρία Έλληνα πρότοπία ζέγον. Καί τά τρία ήσαν πρώτης τάξεως. Η φάρσα του κ. Σινανιδου άνωτέρα κατά πολύ των Γαλλικών με τό υπερβολικά έπεισοδια. Αί κομηνί των κ.κ. Μελά — Κοκκίνου και Ξενοπούλου και αυτα αντίξια της λεπτότητος των ζέγον ζέγον, και έν γένει της απτικής σαφήνης έπιτυχίας. Ότε τό συμπέρασμα διελεί άρ' έαυτού. Δέν θα παυέθη άκόμη πολύ καιρός και τό Έλληικό θέατρο θα χειραετηθή από τάς ζένος έπιδοσείας. Οι Έλληνες συγγραφέων για τό θέατρο και τό Έλληικό θέατρο για αύτους.

ΘΕΑΤΡΟ ΚΟΤΟΠΟΥΛΗ

Προσόνται ζέγον δέν έπογίθησαν τον μήνα αυτών εις τό θέατρον της Δίδος Κοτοπούλη. Από τάς μεταφράσεις που έδιδθησαν ήωσε ποσά τί καύλην τοργατήρια του, «Ένας Γάμος» του Έξάδου. Η δεσπινής Κοτοπούλη παίζει ύπεροχα εις τό ζέγον σ' ό. Έπισης και ή κ. Ρεζάν και Μισράτ.

ΘΕΑΤΡΟΝ ΑΛΑΜΠΡΑ

Αναγγέλλονται οι Έρωτευμένοι του κ. Χατζηηφ. πτωίλου.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Ιούλιος 1919

Τά παρόζενα και τά άποδοπια από την διπλωματιαν ούδέποτε έλειψαν. Ο Έλληνομός άλλος τε ειπ τό αιώον θυμά της και ή ιστορία τον έζει τά επιδειξη σελίδας αι όποια φανερόνον, έαι μίαν διόκληρον εκατοστατηρίδα, τί δοκίμασεν από την μο-

μελογοροδοσαν αυτην προσέβιδα. Καί ίως θα είνε άνεκία διά εκείνα όσα ύπέστη ή Έλλάς κατά τό παρελθόν λόγω αναχρονισμένου αναγερόνον άγροιας εθνητικώς πολιτικής των Μεγάλων Αντάμων, αλλά κατ' ούδένα λόγον ήδονατό τις να φαντασθή ότι θα ήρχετο έπαχή καιά την όποιαν ή Αμερικανή διά ηρο δημιουργός δυναστειών διά την εθνηκήν μας άποκατάστασιν. Καί ήως επέπερωτο επί των ήμερών μας η' άντιμετωπίζε ή Έλληνομός την Αμερικανικήν Διπλωματιαν άντιπεθεμιέτην εις την εκλήρησιν των ιστορικών δικαίων του και την ίκανοποίησιν των εθνηκών πόθων του.

Η Θράκη μας—ή πίκον ή ελληνική, ή ελληνικότητα την Φεγγί, τό αίσθημα, την Ιστορίαν, τάς ήθιοσις, ή Γη ή ποτισμένη από τό άγρότερο ελληνικό αίμα, μέσα στοίς κόποις της έπώας ήθιοσις ή πίκον άδικος πόθος του μαρτυρίου και της τραγίας. Η Θράκη μας άγωνίσσα μέσα σία Τουρκικά και Βουλγαρικά δεσμά, τά μεν άπαισιότερα των δέ, τά μεν θρηνητικότερα των δέ, σέ μια στιγμή ιστορική πλήρους άπελευθερώσεως, πλήρους άναλλαγής τραγωδικάτων ζυγού, να βροίση την Αμερικανικήν αντίληψιν, τό Αμερικανικών έγώ, αντίθετον προς την Δικαιοσύνην και την Αλήθειαν, ειπε ότι από τά άποδοδοκίμα και τά παράδοξα, αλλά από τά άπίστευτα για την εθνηκήν μας Ιστορίαν, για τό αναχρονιστικό πνεύμα και τά άποτελέσματα του μέτροι χρέος παγκοσμίον άλληλοπαταγμού. Καί ήμερον ή μεραιοίνος άντιπροσώπος της Έλλάδος διεζήτην πάλιν μετά των άντιπροσώπων της Αμερικανής μεταχειρόμενος όλην την φλόγα του πατριωτισμού του και την όσην της ευφροσύνης του διά να διανοήση τοις όφθαλμούς των και τοις ζέγον έγγός προς την Δικαιοσύνην και τον Όρθολογισμόν.

Ο Έλληνομός όστις έφρόνει ότι θα εθόικη σέ κάθε περιστασιον έν τώ προσώπιο της Αμερικανικής άντιπροσωπείας τον φανατικότερον έποστηρικτήν των Δικαίων του, άντιμετωπίζει τοις πλέον δοκαίμποιος εθνοχρησίας των εθνητικών πόθων και όπείρον. Ο Έλληνομός άντιμετωπίζει την Αμερικανικήν Πολιτείαν με τάς δυναστεύσας διαδόχους διά τά Έλληνα Δίκαια και τάς εθνοχρησίας άντιλήψεις διά την Βουλγαρικήν τραγίαν, άγροίτατα, άπαιθροίτατα και βαναυσότητα. Ο Έλληνομός άντιμετωπίζει άγροίτην την Αμερικανικήν έπισημήν, αλλά δέν άπελαίξεται. Δέν μεροει να φαντασθή μίαν διαοικήν αντίθεσηον εκ μέρους του φιλελευθέρου και φιλοδικαίου Αυτού της Αμερικανής. Διαδέλπει μίαν νέον παροδοκήν δοκίμασιαν προσεγγίζον από τους θεομοιέτους φίλους του. Φαντάζεται ότι πλαναται σόν εθνηκών μας ζήλοισια ένα νέφος κατάμυρον, τό έπαιον ήως γλήρωρα θα τό παροδοή ή άνεμος της Δικαιοσύνης.

Η Έλληικήν νηχί δέν πιστεύει εις ένα σκληρόν, άπελίτατον, άδίκον Αμερικανικών διορισμόν. Πιστεύει στη φίλια της, πιστεύει στην δικαιοσύνη της, πιστεύει σία φιλελεύθερα αίσθηματά της, σής άρθρωσιατικώς ιδέας της, σία όφουα ιδανικά της, στην άσφρόκτον ειλικρίνειάν της. Καί με την πίστιν αυτήν έλλείει σέ ήμέρας περισοότερον εθνοικώς και σέ στιγμές πλέον εθνηχρημένες και πανηρωικές για τό εθνηκών μέλλον, την εθνηκήν μας άποκατάστασιν.

Ο Έλληνομός ήως δέν άντιπαλαίει κατά πελανημένον άντιλήψων. Παλαίει εις την Μικρόν

Αίαν προς τάς όδοδς εξημμένων τυράννων, φροιοτήτων δι ειπε ίκανοί να σηηρίζον τό καταροδόν Τουρκικον οικόδομημα. Έκει δοκίμαζεται και πάλιν τό άκατάβλητον Έλληνομός οθένος. Έκει νέα μαρτύρια, νέα αναμνηστικά, νέα καταστροφαι, έθνημοσις, ήθιοσις, Έκει και πάλιν ήθιοσι εις τάς όποιας προσεγγονται ήματα άδουα παντός φέλου και πάσης τάξεως και πώας ηλικίας. Έκει ήως σιεροδίνεται ή νέος Έλληνομός Κόσμος άπένω σέ θεμέλια ήρωα ποτισμένα από αίμα άγρόσι Έλληνομός.

Ο Τούρκος σφάδαζει, παροδοίει την μοιρομένην νηχίον του, αλλά δέν σταματά εις τό μαρτέριον και την καταστροφήν. Έγρω από τον Μουσταφά Κεμάλ αναγερόνται ή Μουσουλμανικώς φανατισμός, ή Μουσουλμανική θρησκεία, ο πόθος της λειψισίας και της σαφής και ή Έλληνομός, όσων να ζή ζένος προς κάθε άλλην άλλεγγήν, ζένος προς τον άλλον πολιτισμόν, όχι μόνον δέν βίλειει περι αυτών την βοήθειαν που ειχε δικαίωμα να ζητήσει, αλλά και άντιμετωπίζει δυσχερείας διά να άμύνθη και τρωσήση την αυθάδη βροδοφίτην που άπίσταται άπρηής κατά την στιγμήν που εκληροδνται οι ιερότεροι πόθοι του και τά προαίονια εθνηκών όνειρα.

Δέν ύπόχει άμφιβολία ότι ή τελική Νίκη θα σιεφανώση τοις νέους μας εθνηκούς άγρόνας και θα ειπε έγγός ή ήμέρα καθ' ήν ή Μεγάλη Έλλάς εις τό σιάθον βίον ειρημικήν δ' άποθή μέριστος ήθικώς παρόζων, έμάνεον σεσασών εις τοις φίλους και φρόσι εις τοις έθροδούς της. Έως της εθλογητής αυτής στιγμής όθελουον να έπαυένομεν πράττοντες τό καθήκον μας, ύφιστάμενοι ύπεροήγανος τάς τελευταίους ήθιοσις και ενισχύοντες με όλην την δύναμιν της ψυχής μας τοις άγωνιζόμενοις έν τή ζέγη νηχίμεσών ύπερ των εθνηκών μας Δικαίων.

A. A. Z.

Ο ΚΟΣΜΟΣ

Είς τον τόπον μας εθιοζόμενον εις τά σπύργα να, υπό την έπισην της όργανομένης Πολιτείας, προσετέθη και ή άπολογοριστικώς νόμος ή όποιος δημοσορει καθεσταί

ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ ΤΗΣ ΑΠΑΛΟΤΡΙΩΣΕΩΣ γιωματό από νυνδόνος κοινωτικώς, οίκονομικώς, πολιτικακώς και γεωγραφικώς. Ο νόμος 1072 ή όποιος θα ήτο δυνατόν να άποθή εθιογενικός διά τον τόπον καθίσταται ζήτος στοιχών επανανδών τάσεων και όρωμόν. Έχει μέσα τον ήλα τά σέφματα της άδικίας, της άνασοτης, της βλάβης. Καί δέν είναι παρόδοξον άγρότερον ή τόπος να θεηγήν διά τό γεωγραφικονομικώς άδοξόδοτον τό όποιον ήως δημοσορει. Μόνη έγγής διά την περιστολή των επανανδών αυτών στοιχών είναι ή παρουσία του κ. Κορνατήρη εις τό Υπουργείον της Γεωργίας ός Άνωτάτου σιημιστόν των σέψμων και έντέληρον της ύπεροφείας και του έπεροδοξον αναγερόντου του κ. Σίδερη, διευθυντά των Κτημάτων.

Ευτυχώς έπιοροσά και άντιλήψεις και γνώμια δευτεροέδοτον τινον παρογόντων τον όποιον και μόνη ή παρουσία εις τό Υπουργείον της Γεωργίας άποτέλει άναχρονισμόν και επανανδώνον έπίδρασιν, έ-

πεισαν ίσχυούσα άποθεοθεΐσαι πρό της δυνάμεως της Αογικής και του Δικαίου.

Απολεισμένοι μέσα στη φρολή τους οι θρασυτατοι εις πάσα του εθνηκόν των βίου στιγμήν «Πρόσοσι της Ανατολής», δέν ειζον την εικαρία να σορφήζον εις τον κόσμο ή

ΟΙ ΒΟΥΛΓΑΡΟΙ

λόκληρον τά άνετρα ψευδολογή-ΣΤΟ ΠΑΡΙΣΙ γήματα των και τάς καταφρόνους διαστροφάς γεγονότων και προαμίων. Από της άνασοχής μέχρι του ήλιεανός ήδη Τούλου ήζον άποξενωθεί από πάσης πολιτικής και πνευματικής συναφείας με τον κόσμο του όρθολογισμού και της δικαιοσύνης. Εσχάτος ήως έλλήθησαν εις Παροσίους όπου συνεδούσαν—τό Άνωτάτον Συμβούλιον της Ειρήνης, τό Συμβούλιον των πέντε δικαιοσύνην τάς τάχας του Κόσμου και τοις εδδοθή ή εικαρία να θρονοφρονήσουν στην άνθρωπότητα τάς ήμερον εξοφρονηκώς και θρασυτάτας άξιοσοσις των. Ο πολύς Λεοδοσοφ, ή επί κεφαλής της άντιποσοπειίας των και Προδοιπογογός του ήθιοστού αυτου Κράτους, άπηθύνη μαζί με μαρόρον τόπωνημει και έπιστολήν γιομότην από θροσούτατα ψεύδη και ζανστόλους άξιοσοσις. Εύτυχώς ότι ή Διάσκεψη δέν είναι διατεθειμένη να καταστή ζέγον της κακοθείαι, της θροδοσοφίτης και της θρηνώδους άπηνθρωπίας και εδέγθη προσηρόντος τό άνάσων έγγραφον. Αλλά οι Βούλγαροι δέν άπελαίξονται. Έγχοτες μάλιστα και τάς εθιοενής ύπερ αυτών διαθέσεις της Αμερικανής, θα καταβάλλουν άπενυόμενες προσπαθείας διά να έπιτύχουν, έστο και ούνη εννοϊκών ύπερ αυτών άποφάσεων. Αλλά και άν τοίτο καταροδύσον ο Έλληνομός δέν θα άναγνήση. Ο Έλληνομός θα φανερώση και πάλιν την άκατάβλητον δύναμιν του εις βάρος των άγρομωφρότων της Εθιοπαικής Οίκονομείας.

Ανεπνεύσαμεν. Μία έστία άγροίον Μπλοσοδομικό έδοέσθη. Μία πηγή άκρότατος πόνου και καταστροφής έστειρευσε. Μία πηγή επανανδώνος εθροαυθθ. Ο κόσμος άνεύει προς τό Η ΟΥΓΓΑΡΙΑ μέλλον με κάποιαν περισοότερον έπιποσότητα. Η ύπερψιρανός Ούγγαρία ζεμαιον όδοιηράς άναρχίας και άνέρου έμπελαίξομαι της Εθροαυθρατίας, με έπί κεφαλής τον Μπαλά Κοίν, συνήλιεν εις έαυτήν. Ο Μπλοσοδομικός κατακεκοματίσθη. Η κεφαλή του έθροαυθθ. Ο Ρουμανικός στατός είναι ή δημοσογός του νέου καθεστοτός. Εισήλιθε κινήθη στην Βουδαπέστην και με την όσην του παρόσερε την θροδοσοφία και κατένοσε την άπαισιωτικήν πνοαν του Σοβιετισμού. Επί κεφαλής του νέου Πολιτικακού καθεστοτός έπέθη ή Αοχιδούξ Έωσήφ βίος του τέος Αυτοκρατορίας της Αυστρίας.

Το Παρίσι και τό Λονδίνον επανηρωίσαν δι είδίζον στρατιωτικώς έρωτον την προώμωρον σηημοζικήν νίκα

Προελάσας μεγαλοπρεπέις και στοισιαί ύπερόσοι, και φροενίτες ένθροασασού άναγερόντος και άοχηρής Ιστορική και άντιπροσοποπειτικά Σώματα Στρατού και σηημιαία πολυένοδα

Ξη και τραυματικά τιμημένοι, και αναμνηστικά ελκύνες και παραστάσεις των μεγαλειότερων μαχών και ένα σύνολον που κοσμοεικον άπαιξ εις τους αιώνας θα μωρούν να επιδείξουν πόλεις ως το Παρίσι και το Λονδίον.

Και μέσα εις αυτήν την δίνη του θεάματος και τῆς φηγικῆς συγκλονισμοῦ, Ἐλληνικὸν ἀπόσπασμα με διάτρητον τὴν Σημαίαν τοῦ Σκοῦ ἔδιδεν ἕνα πῶν ἰδιαίτερος τιμητικὸν γιὰ τὸ ὄνομα καὶ τὸν ἥρωι σμὸν τῆς πατρίδος μας. Καὶ νὰ σκέπτεται κανεὶς ποῖα θῆ: ἡο σήμερον ἡ θέσις τοῦ Ἐλληνισμοῦ ἂν δὲν ἔπεκράτει: ἡ πολιτικὴ τῆς ὁμοφροσύνης καὶ τὸν γεν ναιων ἀποφάσειν.

ΟΛΙΓΟΣΤΙΧΑ

—Ἀπὸ τοῦ προσεχούς μηνὸς ὁ φόρος τῶν Δημοοίων θεαμάτων και ἀκροαμάτων περιέρχεται εἰς τὸ Κράτος.

—Κατὰ τὸν νέον νόμον ὁ φόρος θὰ πληρώνεται μαζί με τὸ εἰσιτήριον ἐπὶ τοῦ ὁποῖου θὰ τίθεται εἰδικὴ σφραγίς.

—Εἰς τὴν Ἀμερικὴν μεγάλην ἀντίδραση εὐρίσκει ὁ Πρόεδρος Οὐίλσον διὰ τὴν ἐπικρίσειν τὸν θρον τῆς εἰρήνης.

—Ὁ πρῶτον Πρόεδρος Ταῦτ ἀνέλαβε νὰ μεσολαβῆσθ.

—Τί μυστήριον ποῦ εἶνε ὁ ἄνθρωπος.

—Ποῖος ἐφανατάξτεο μὰ τέτοια πολιτικὴ ἐξέλιξι μέσα τὴν καρδίᾳ τῆς Ἀμερικῆς.

—Μερικαὶ ἐκρήξεις ῥιμῆλληνικαὶ ῥέθουρ τὴν Ἐκλάδα στὰ ἔψη τῆς παγκοσμίου ἐκτιμήσεως.

—Και συγχρόνως γὰρ τοὺς Βουλγάρους ἀκούονται οἱ πειὸ κατάλληλοι χαρακτηρισμοί.

—Ὁ «Κῆρυξ» τῆς Ν. Ὑόρκης (Παριστὴ) ἐκδοσις) γιὰ τοὺς Ἕλληνας βρῖσκει τὰ πειὸ ἐνθουσιώδη λόγια.

—Γιὰ τοὺς Βουλγάρους ἀντιθέτως ἐκφράζεται ὅτι ἀπεδείχθησαν «ἀξιοπεριφρόνητα Κτήρη».

—Καὶ ὅμως οἱ συμπατριῶται του Ἰησοῦ θναῖας ἀπὸ τὸν Ἕλληνομὸν διὰ νὰ φανοῦν εὐχάριστοι εἰς τὰ «Κτήρη» αὐτὰ.

—Ὁ «Χρόνος» τῶν Παρισίων ἐξ ἄλλου τὰ ἀποκαλεῖ «αἰσχος διὰ τὴν ἐποχὴν μας και κίνδυνον δι' ἐλόκληρον τὴν ἀνθρωπότητα».

—Καὶ ἴηται τὴν παραδειγματικὴν τιμωρίαν τῆς «Παρ» ὀλίγον νὰ καῖ τὸ Ἀρσάκειον.

—Πυρκαῖα καὶ τὰ λοιπὰ κατέστρεψε τὴν πρόσφριν του ἑοῖται πρὸς μονιζωομένου θεματοῖν.

—Ποῖος ἔξορι πόσον θὰ διαρκῆσῃ ἡ ἀσχημία του.

—Εἴχαμεν ἀιρηνηδιαστικὴν ἀπεργίαν με ῥουάν ἐπαισασιακὴν.

—Ἡ τέως πανίσχυρος Καίξερὶνα παρακαλεῖ τὴν Βασιλίσσαν τῆς Ὀλλανδίας νὰ μεσολαβῆσθ στὴ Βασιλίσσαν τῆς Ἀγγλίας ὑπὲρ τοῦ ἀναξιοπαθοῦντος συζύγου τῆς, τοῦ τέως κραταιοῦ Μονάρχου.

—Ἐρωτάσαμεν και ἐφέτος τὴν ἔθνην ἑορτὴν τῶν Γάλλων με τὸν αὐτὸν ἐνθουσιασμὸν και με τὰς ἰδίας ἐκδηλώσεις ἀραιοῦσως πρὸς τὴν Μεγάλην σύμμαχόν μας και συναγωνιστοῖάν μας.

—Οἱ συντάται τῶν ἐφημεριδῶν με ἐπὶ κεφαλῆς τὸν Πρόεδρον τοῦ Σωματείου των κ. Ἀνδρ. Μεταξῶν, ἀρχισυντάκτην τῆς «Ἐστίας», προσέφεραν τιμητικὸν ῥεγμα εἰς τὸν Ἀντιπρόεδρον τῆς Κυβερτήσεως κ. Ρέπουλην.

—Τὸ ῥεγμα ἐδόθη εἰς τὴν πάνδροσον «Ἀγλήρη», και διεξήχθη με ἐξαιρετικὴν ἐγκασιδιότητα.

—Κάθε μέτρον ποῦ θὰ λάβῃ ἡ Κυβέρτησις ὑπὲρ τῶν ἀξιοματικῶν τῶν συγκεντρωμένων εἰς τὸν Ἀγριον Γεωργιον, εἶνε ἐνδεξις στοιχειώδους φιλανθρωπιστικῆς ἐπιχορηγήσεως ὑπὲρ ἀνηρωσάντων συμπολιτῶν μας.

—Τὰ ῥεμα μᾶς προσέθεσαν νέαν αὔξησιν εἰς τὴν τιμὴν τῶν εἰσιτηρίων.

—Νὰ εἴμεθα εὐχαριστημένοι ποῦ δὲν λαμβάνει και ἄλλα ἐπαχθότερα δικαιώματα.

—Νὰ μᾶς εὐαβάλῃ και ἄλλας φορολογίας ἰδικῆς τῆς ἐμπνεύσεως.

—Καὶ στὴν νέαν ἐπιβάρυνσιν οὐδὲ κᾶν ἐσκέψηθ νὰ ἐλαττωθῇ τὸ κοῖνον.

—Καὶ τὰς πρώτας ἡμέρας ὁ Ἕλλην ῥαγιάς ἐπλήρωσεν ἀφοῦ προηγουμένως ἔλακε και ἕνα κωνραδάκι και ἐγαλοῦσε τὸ ῥουστο του.

—Συζήτησις σοβαρὰ σ' ὅλον τὸν κόσμον ἂν πρῆπει νὰ διακοθῇ και νὰ καταδικασθῇ ὁ σημερινὸς δημιουργὸς τῆς δουτιχίας τῶν Λαῶν.

—Τοῦθοκο σιρατιότητα εὐρισκόμενοι παρὰ τὸ καγκελιστὸν τοῦ Τελωνείου εἰς Μάκρην, ἐδολοφόνησαν ἀγρίως Ἕλληνα ἀξιωματικόν.

—Τὸν ἀρχηγὸν τῆς ἀποστολῆς τοῦ Ἕλληνικοῦ Ἐουδοθῶ Στανουρ τῆς Μάκρης ἀντιπῆταρον Νικολαῖον Μάνωλαν.

—Ἐπεβίβῆξτεο οὗτος εἰς τὸ ἀιμπόλιον «Ρούμην» και ὑπέστη τὸν δολοφονικὸν θάνατον.

—Ἐνα κωνοῦρομο θῆμα τῆς Ἐλληνικῆς Ἰδέας.

—Ἡ Ἀμερικὴ εἰς ἀναστάσιον.

—Ἐμφύλιος σπαραγμὸς μεταξὺ Λευκῶν και Μαύρων.

—Ἡ Οὐάσιγγτων και τὸ Σικάγον ἀνάστατα.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Ἡ ἘΘΝΙΚΗ ΚΡΙΣΙΣ

Ὁ συν δειλὸς κ. Μ. Μάιλανος μᾶς ἔδωσε με τὸν ἀνω τίτλον, εἰς ἕνα τεῦχος μίαν σειρὰν ἀπὸ ἑθῆρα του δημοσιευθέντα τελευταῖως εἰς τὴν «Ἀθηναϊκὴν».

Ἀνατὰ, ἀνδρόβη, εἰλικρινῆ, γεμίατα θάρρος και ὁβολογισμὸν, πασοποιῶσιν, ἔτσι συσσωματωμέναι, ποῖος εἶνε ὁ κ. Μάιλανος ὡς ἀρθρογράφος, και ποῖος θῆ: ἐξελιχθῆ.

Πρὸς τὴν βαρυτητα τοῦ περιεχομένου του, τὸ μικρὸ αὐτὸ βιβλίον μᾶς δίδει ἐκεῖνο τὸ ὅποῖον δυν ἔμεθα νὰ χαρακτηροῖσμεν ὡς «φιλολογικὴν συγγραμῆσιν». Ἐ

Ὁ ΥΠΟΥΡΓΟΣ ΤΗΣ ΓΕΩΡΓΙΑΣ

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὸ Νομοθετικὸν Διάταγμα τῆς 31 Ἰουλίου ἐ. ἔ. περὶ λειτουργίας ἐν Θεσσαλονικῆ μέσης Γεωργικῆς σχολῆς, ὡς και τὸ ἄρθρον 20 τοῦ Β. Διατάγματος τῆς 23 Ἀπριλοῦ 1918 περὶ κατατάξεως κλπ. μαθητῶν τῆς Ἀδερφοῦσιν Γεωργικῆς Σχολῆς Λαρίσης», ορίζουμε τὸν ἀριθμὸν τῶν κατὰ τὸ σχολικὸν ἔτος 1919—1920 εἰσπέντων ἐσωτερικῶν μαθητῶν εἰς τριᾶκοντα (30).

Οἱ βουλόμενοι νὰ εἰσαχθῶσιν ἐσωτερικοὶ μαθηταὶ πρῆπει νὰ ὑποβάλωσιν εἰς τὸ καθ' ἡμᾶς Ὑπουργεῖον μέχρι τῆς 10 Σεπτεμβρίου ἐ. ἔ. τὸ βραδύτερον.

Α') Αἰτησὶν ἐν ἣ ν' ἀναγράφηται και ἡ κατοικία και ἡ διεύθυνσις τοῦ αἰτουτοῦ.

Β') Ἐνδεικτικῶν τῆς σπουδῆς των ἦτοι ἀπολυτήριον Δημοσίου Ἑλληνικοῦ Σχολείου με βαθμὸν τοῦλάχιστον καλῶς (6) και διαγωγὴν κομιάν.

Γ') Πιστοποιητικὸν γενήσεως ἐκ τοῦ μητροῦ τῶν ἀρρέων ἐξ οὗ νὰ ἐμφαίνεται, ὅτι κατὰ τὴν 15ην Σεπτεμβρίου ἐ. ἔ. θὰ ἔχωσι συμπληρώσει τὸ 14ον ἔτος τῆς ἡλικίας των, μη ὑπερβῆ δὲ τὸ 18ον.

Οἱ ἐκ τῆς ἀλλοδαπῆς ὑποβάλλουσι πιστοποιητικὸν τῆς Προξενικῆς Ἀρχῆς ἢ τοῦ ἱερέως τῆς Κοινότητος.

Ἐὰν ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐχόντων τὰ ἀνωτέρω προσόντα ὑπερβαῖν τὸν ἀριθμὸν τῶν ὀρισθεισῶν θέσεων, καταρτίζεται λῖνας ἀναλόγως τοῦ βαθμοῦ ἔν κέρηται ἕκαστος εἰς τὸ ἀπολυτήριον τοῦ Ἑλληνικοῦ Σχολείου, μη λαυθαρομένον ἔπ' ὄψει των παρουσιασθῆσόντων ἐνδεικτικῶν ἀνωτέρων σπουδῶν.

Μεταξὺ πλείονων ἐχόντων τὸν αὐτὸν βαθμὸν προτιμῶσιν οἱ πασοποιῶστες ἐνδεικτικῶν Δημοσικοῦ ἢ Ἑλληνικοῦ Σχολείου ἔδρεντοις εἰς ἀραιοτικὴν κοινητητα, ὄντες δὲ τέκνα γονέων ἀσοκύντων τὸ ἐπάγγελμα τοῦ γεωργου.

Ἐκ τῶν ἐγγραφέντων ἀποβάλλονται τῆς Σχολῆς οἱ πασοαγόντες ψευδῆ πιστοποιητικά και προσβάτες εἰς ἀνακοινεῖς δηλώσεις περὶ τῶν ποσόντων αὐτῶν ἑπιπυλασοουμένης και τῆς πλινικῆς διδύξεως.

Καθ' ἔξαιρησίαν οἱ μαθηταὶ ποσπληρώνουν εἰς τὸ Ταμεῖον τῆς Σχολῆς ὀραχμὰς 350 διὰ τρωφεῖα και διδάκτρα.

Ποσοῖα κατατίθενται ὀφ' ἑκάστον μαθητὸν δραχ. 50 ἢς τῆς εἰσόδου του εἰς τὴν Σχολὴν, ἴνα χορηγηθῶσιν πρὸς πληρωμὴν τῶν ῥημιῶν, ἄς ὁ μαθητῆς ἠθέλει ἐπιτρέψῃ κατὰ τὴν διάκρισιν των σπουδῶν του εἰς τὴν Σχολὴν, τὸ δὲ τυρὸν ὀβόλιον παραδίδεται αὐτῷ κατὰ τὴν ἀπόλυσιν του.

Ὁ Ὑπουργὸς
Γ. ΚΑΦΑΝΤΑΡΗΣ

Ὁ ΥΠΟΥΡΓΟΣ ΤΗΣ ΓΕΩΡΓΙΑΣ

Πρόσκλησις πρὸς εἰσαγωγὴν μαθητῶν εἰς τὸ ἐν Τριπόλει κατώτερον πρακτικὸν Γεωργικὸν Σχολεῖον

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὸ ἄρθρον 5 τοῦ Νόμου 301 τοῦ 1914 περὶ οὐσάσεως κατωτέρως Γεωργικῶν Σχολῶν» ορίζουμε εἰς 25 τὸν ἀριθμὸν τῶν εἰσπέντων μαθητῶν εἰς τὸ πρακτικὸν Γεωργικὸν Σχολεῖον Τριπόλεως κατὰ τὸ προσεχὲς σχολικὸν ἔτος 1919—1920. Προσκαλοῦμεν δὲ τοὺς βουλομένους νὰ εἰσαχθῶσιν ὀπως μέχρι τῆς 20ῆς Ἀπριλοῦ ἐ. ἔ. ὑποβάλωσιν εἰς τὴν Διεύθυνσιν τῆς Γεωργικῆς Σχολῆς Τριπόλεως αἰτησὴν συνοδουομένην ὑπὸ τῶν ἐξῆς ἐγγράφων.

α') Πιστοποιητικὸν γενήσεως ἐκ τοῦ μητροῦ τῶν ἀρρέων τοῦ Δήμου ἢ Κοινότητος. Ἐν τῷ πιστοποιητικῷ τοῦτο πρῆπει νὰ ἀναγράφηται και ἡ ἡλικία τοῦ ὑποψηφίου, ἀποκλειομένου των ἐχόντων ἡλικίαν μικροτέραν τῶν 14 ἐτῶν ἢ μεγαλιότεραν τῶν 19 ἐτῶν συμπληρωμένων τὴν 15 Σεπτεμβρίου, ἡμέραν ἐνάσεως τοῦ σχολικοῦ ἔτους.

β) Πιστοποιητικὸν τοῦ Δημάρχου ἢ Προέδρου τῆς Κοινότητος ὅτι εἶνε τέκνα γονέων ἀπασχολουμένων ἀποκλειστικῶς ἢ ἐν μέρει με τὴν γεωργίαν ἢ κλάδον τινὰ αὐτῆς.

γ') Ἀπολυτήριον δημοσικοῦ σχολείου.

δ') Πιστοποιητικὸν ἐπιστημόσης ἴνως ἱατροῦ, κενωομένου ὑπὸ τῆς Δημοτικῆς ἢ Κοινοτικῆς Ἀρχῆς, ὅτι ὁ ὑποψηφίος μαθητῆς εἶνε ἐντὺς και σωματικῶς ἀριτελής και ἱκανὸς διὰ τὴν ἐπέλεσιν γεωργικῶν ἐργασιῶν.

Ἐν περιπτώσει καθ' ἣν ὁ ἀριθμὸς τῶν ὑποψηφίων μαθητῶν ἠθέλει ὑπερβῆ τὸν ἀνωτέρω ὀρισθέντα τοιοῦτον, θὰ προτιμῶσιν τέκνα γεωργῶν θανόντων ἢ κωνασάντων ἀνικάνων ἐν πόλειω και μετὰ τοῦτο οἱ εἰς πληραιοτέρας περιφερείας πρὸς τὸ σχολεῖον κωνοκύντες, ἐν ἰσότητι δὲ ἡ προτιμῶσις ορίζεται διὰ κληροῦσεως γενομένης δημοσίᾳ ὑπὸ τῆς Διευθύνσεως τοῦ Σχολείου.

Οἱ μαθηταὶ θὰ φοιτήσωσιν ἐν τῷ σχολεῖω ἐπὶ διετίαν θὰ διατρέφωσιν και θὰ κωνοκύντων ἐν αὐτῷ κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο δωρεάν, παρεχόμενων ἄμα αὐτοῖς δωρεάν πλινικῶν, ὑποδημάτων ἐργασίας, γυμναστικῶν ἐργασιῶν, ἰατρικῆς περιθάλψεως και φαρμάκων.

Ἡ ἐν τῷ σχολεῖω τοῦτο διδασκαλία θὰ εἶνε ἐντελῶς πρακτικὴ ἔφ' ὀλιον τῶν γεωργικῶν κλάδων, εἰδικότερον δὲ και εὐρύτερον ἐπὶ τῆς οἰολογίας. Αἱ εἰς τὰ κημήα και τὰ ἐργαστήρια τῆς Σχολῆς ἐργασίαι θὰ ἐπεκλίνων ἀποκλειστικῶς ἰδιοτελεῖσως ὑπὸ των μαθητῶν, ὄντες θὰ διδασκωνται θεωρητικῶς ἐπὶ τοσοῦτον μόνον, ὄστε νὰ ἐπεξηγήηται εἰς αὐτοῖς ὁ λόγος, ὁ σκοπὸς και ἡ μέθοδος ἐκάστης ἐργασίας.

Ὁ Ὑπουργὸς
Γ. ΚΑΦΑΝΤΑΡΗΣ

Λεῖψ. πρωτ. 59680
Περὶ ὀρισμοῦ τοῦ ἄρθρου, των εἰσαπέντων μαθητῶν εἰς τὰς Δασσοκομικὰς Σχολὰς Βυτινῆς και Ἀγινῆς.

Ὁ ΥΠΟΥΡΓΟΣ ΤΗΣ ΓΕΩΡΓΙΑΣ

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὸ ἄρθρον 11 παρῶγο. 1 τοῦ νόμου 1687 και τὸ ἄρθρον 3 τοῦ ἀπὸ 26 Ἰουλίου 1918 Β. Διατάγματος περὶ των Δασσοκομικῶν Σχολῶν», μετὰ σύμφωνον γνώμην τοῦ παρὰ τοῦ καθ' ἡμᾶς Ὑπουργεῖου γεωροδοκικοῦ συμβουλίου των Λασῶν, ορίζουμε τὸν ἀριθμὸν των εἰσπέντων μαθητῶν κατὰ τὸν προσεχῆ Σεπτέμβριον πρὸς διετὴ φοιτήσιν εἰς τὰς Δασσοκομικὰς Σχολὰς Βυτινῆς και Ἀγινῆς, εἰς πενήκοντα δι' ἐκάστην Σχολὴν.

Οἱ εἰσπέντοι δέον νὰ εἶνε πολῖτα Ἕλληρες, ὑμῆπτοι ἠθικῶς, ἐμπληρώσαντες τὸ 16ον ἔτος τῆς ἡλικίας των και μη ὑπερβάντες τὸ 25ον, κλητέμενοι ἀπολυτήριον σχολαρχεῖου με τὸν βαθμὸν τοῦλάχιστον 6 (καλῶς), ἱκανοὶ δὲ σωματικῶς διὰ τὴν δασικὴν ὑπηρεσίαν. Οἱ εἰσπέντοι εἰς τὴν Σχολὴν Βυτινῆς δέον νὰ κατᾶγονται ἢ νὰ εἶναι κάτοικοι των νομῶν Πελοποννήσου, Κρήτης, Ἐπιανήσου και Κωνσταντινουπόλεως.

και οι εισατέοι εις την Σχολήν Ἀγιάς ἑξ ὄλης τῆς Ἑλλάδος.

Ἐάν ἐκ τῶν ὑποβαλλόντων αἰτήσεις ὁ ἀριθμὸς τῶν ὡς ἐκίστην Σχολήν προοριζόμενων ὑπερβαίνει τὸν ὡς ἄνω ἀριθμὸν δι' ἐκίστην σχολήν εισατέων μαθητῶν, καταρτίζεται πίναξ καὶ προτείνονται κατὰ σειράν.

1) Τὰ τέκνα τῶν ὑπαλλήλων τῆς βασιλικῆς ὑπηρεσίας.

2) Οἱ κειτημένοι ἀπολυτήριον δημοτικῶ ἢ Ἑλληνικῶν σχολείων ἑδρεύοντος εἰς κοινότητα παρακειμένην δασῶν καὶ

3) Οἱ κειτημένοι ἀπολυτήριον δημοτικῶ ἢ Ἑλληνικῶν σχολείων ἑδρεύοντος εἰς ἀγροτικάς κοινότητας.

Μεταξὺ πλείονων τῆς αὐτῆς κατηγορίας προτιμῶντα οἱ ἔχοντες ἀνωτέρα προσόντα ἐργαζίων σπουδῶν καὶ ἐπὶ ἰσῶν προσόντων οἱ ἔχοντες ἢ ἐκ τῶν σχετικῶν ἀποδεικτικῶν αὐτῶν μεγαλύτερον βαθμῶν καὶ ἐν ἀπώλυτῳ ἰσότητι ἀπορραφίζει ὁ κλῆρος.

Μετὰ τὸν καταρτισμὸν τοῦ πίνακος θέλονται κληθῆ οἱ εισατέοι ἵνα ἐμφανισθῶσιν ἐνώπιον τοῦ Διευθυντοῦ τῆς οικείας Σχολῆς τὸ βραδύτερον μέχρι τῆς 10 Σεπτεμβρίου. Οὗτοι πρὸς τῆς ἔγγραφῆς τῶν εἰς τὸ μαθητολόγιον θὰ ὑποβληθῶσιν εἰς ἱστορικὴν ἔξετασιν ὑπὸ ἐπιτροπῆς δύο τοῦλάχιστον ἱατρῶν, ὅπως ἀποδεικθῶσιν οἱ πάσχοντες ἐκ σιφηκῶν, καρδιοκινῶν ἢ ἄλλων νοσημάτων ἢ σωματικῶν ἀτελειῶν, ἐνεκα τῶν ὁποίων δὲν θεωροῦνται ἱκανοὶ διὰ τὴν δασικὴν ὑπηρεσίαν.

Εἰς τοὺς μαθητὰς τῶν Σχολῶν χορηγεῖται μηνιαῖον ἐπίδομα ἀνάλογως τῆς εἰς τὰ μαθήματα ἐπιδόσεως τῶν, ἥτοι ἐκ δασῶν 45 εἰς τοὺς ἀριστέως, 40 εἰς τοὺς ἐπιδοκινόντας εἰς τὰ μαθήματα ἐπίδοσιν βαθμολογημένην διὰ τοῦ βαθμοῦ «καλῶς», εἰς τοὺς ὑπολοίπους δὲ δὲν χορηγεῖται ἐπίδομα.

Οἱ ἔξερχόμενοι τῶν Σχολῶν διορίζονται δασοφύλακες β' τάξεως μὲ μισθὸν κ.π. ἐπιδόματα, ἐκτός τῶν ὀδοπορικῶν, δραχ. 170 μηνιαίως, προαρχόμενοι δὲ ὅταν εἰδικτικῶς ὑπερεσθῶσιν ὀποσοῦτα ταχέως φθάσαν τὸν βαθμὸν δασονόμου α' τάξεως μὲ μισθὸν κ.π. ἐπιδόματα, ἐκτός τῶν ὀδοπορικῶν, 340 δραχ. περίπου κατὰ μῆνα.

Ὅταν παρακαλοῦμεν τοὺς βουλευμένους ὅπως εἰσαχθῶσιν εἰς τὰς ὡς ἄνω Σχολὰς, ἀνάλογως τῆς περιφέρειας τῆς καταγωγῆς ἢ κατοικίας τῶν καθ' ἑ ἀνωτέρω, ὅπως τὸ βραδύτερον μέχρι τῆς 15 Ἀπριλοῦ στοῦ ἑ. ἑ. ὑποβάλλωσιν εἰς τὸ Ὑπουργεῖον (Γραφεῖον Προσωπικοῦ) σχετικὴν ὑπ' αὐτῶν ὑπογεγραμμένην αἴτησιν, ἐν ἣ νὰ ἀναγράφεται ἡ κατοικία καὶ ἡ διεύθυνσις τοῦ αἰτούντος νὰ ἐπιφανῶσινται δὲ καὶ τὰ ἑξῆς πιστοποιητικά.

1) Πιστοποιητικὸν τῆς ἀρμοδίας ἀρχῆς ἐμφανῶν ἔγγραφον εἰς τὸς ὡς ἄνω Σχολὰς, ἀνάλογως τῆς κοινότητος τῆς τοῦ Κράτους, καὶ τὴν ἡλικίαν τοῦ αἰτούντος, ἢ τὸ ἀπολυτήριον τοῦ στρατοῦ ἢ πιστοποιητικὸν ἀρμοδίου Στρατιωτικοῦ Γραφεῖου, ὅτι δὲν ἔπχει ὀποσδήποτε στρατιωτικὴν ὑποχρέωσιν.

2) Ὑπεύθυνον δῆλωσιν τοῦ αἰτούντος μὲ τὰς συνεπείας τοῦ ἀρθροῦ 271 τοῦ Ποινικοῦ Νόμου διὰ τὸ ψευδὲς τῆς δηλώσεως ὅτι δὲν κατεδικάσθη ὑπὸ ποινικοῦ δικαστηρίου, οὐδ' ὄρισται ἐναντίον του ἐκνομικῆς ποινικῆς κατηγορίας. Ἦδη κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος καὶ πρότερον πασιπέμφθησαν πολλοὶ ὑποψήφιοι

οἱ εἰς τὴν ποινικὴν δικαιοσύνην διὰ πλαστογραφίαν βαθμοῦ ἀπολυτήριου κ.π.

3) Ἀπολυτήριον Ἑλληνικοῦ Σχολείου μὲ βαθμὸν τοῦλάχιστον 6 «καλῶς».

4) Ἐπ' ὅσον δὲν ἔπαρκει τὸ ὑπ' ἀριθ. 1 πιστοποιητικὸν διὰ τὴν κριτὴν ἢ τοπικὴν ἀρμοδιότης τῆς Σχολῆς καὶ πρέπει αὕτη νὰ κριθῆ οὐχὶ ἐκ τῆς διαγωγῆς τοῦ αἰτούντος ἀλλ' ἐκ τῆς κατοικίας, πιστοποιητικὸν τῆς οικείας ἀστυνομικῆς ἀρχῆς ὅτι ὁ αἰτῶν κατοικεῖ εἰς ὄρισμένον μέρος τῆς περιφέρειας τῆς καὶ ὅτι δὲν διαμένει προσωρινῶς αὐτόθι. Τὸ πιστοποιητικὸν τοῦτο δέον νὰ φέρῃ χρονολογίαν μεταγενέστεραν τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίης, καὶ

5) Ἐάν τὸ προαρχόμενον ἀπολυτήριον Ἑλληνικοῦ σχολείου δὲν προσέδῃ τὴν καθ' ἑ ἀνωτέρω προτιμήσιν εἰς τὸν αἰτούντα, διότι ἡ ἔδρα τοῦ Ἑλληνικοῦ σχολείου δὲν κείται εἰς κοινότητα παρακειμένην δασῶν ἢ ἀγροτικῆν, κειμένη δὲ ἀπολυτήριον δημοτικῶν σχολείων τοιούτου, δέον νὰ προσαγγίται καὶ τοῦτο.

Ἐν Ἀθήραις τῆ 6 Ἰουλίου 1919
Ὁ Ὑπουργὸς
Γ. ΚΑΦΑΝΤΑΡΗΣ

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΓΕΩΡΓΙΑΣ

Ἐπικηρύξεις Δασονομικῶν πρὸς κατάληψιν 300 θέσεων βοηθῶν (Ἀπολυτήριων) β' τάξεως τῆς Τοπογραφικῆς Ἀποφρασεῖς τοῦ Ἀποφρασεῖου Ἐργασίας.

Ὁ διαγωνισμὸς διεξαχθήσεται τὴν 5 Σεπτεμβρίου 1919 ἡμέραν Πέμπτην καὶ ὥρον 9 π. μ. ἐν τῷ Ὑπουργεῖῳ ἢ τῷ Πανεπιστημίῳ. Αἰτήσεις γίνονται δεκταὶ μέχρι τῆς 2 Σεπτεμβρίου ἑ. ἑ. ἀμπεριλαμβανομένης.

Τῆ αἴτησις συνυποβληθήσεται

- 1) Ἀπολυτήριον Γυμνασίου ἢ Διδασκαλείου, δημοσίας ἢ ἄλλης ἀνεγνωρισμένης Ἑλληνικῆς σχολῆς,
- 2) Πιστοποιητικὸν Ἑλληνικῆς Ἰθαγενείας,
- 3) Πιστοποιητικὸν Εἰσαγγελέων Ἐρετῶν καὶ Πλημμελειωτικῶν ὅτι δὲν κατεδικάσθη ὁ αἰτῶν ἐπὶ κακογραφίᾳ ἢ τῶν ὑπὸ τῶν ἀρθρῶν 22, 24 τοῦ Ποινικοῦ Νόμου πλημμελιωτῶν.
- 4) Πιστοποιητικὸν τοῦ οικείου στρατολογικῆς Γραφεῖου περὶ ἐκπληρώσεως τῆς στρατιωτικῆς υποχρεώσεως ἢ νομίμου ἀπαλλαγῆς.
- 5) Πιστοποιητικὸν καταθέσεως παρὰ τῷ Ταγματάρχῃ τοῦ Ἑθνικοῦ τιμητικοῦ τῆς Διευθύνσεως Κτημάτων δραχ. δέκα πέντε (15).

Τὰ ἔξετασθησόμενα μαθήματα ἔσονται πρακτικὴ ἀριθμητικὴ καὶ ἱστορικὴ ἰδεῶν.

Ὁ βοηθὸς (ὑπολογιστῆς) β' τάξεως τοῦ Σωματικοῦ τοῦ Τοπογράφου Μηχανικοῦ ἔχει μισθὸν 180 δραχ. κατὰ μῆνα, ἐπὶ πλέον τὸ νόμιμον πρόσθετον ἐπίδομα ἀνάλογον τῆς οικογενειακῆς καταστάσεως ἀπὸ 40 ο) καὶ ἄνω, ἐπὶ πλέον ἀποζημίωσιν ἀνάλογον τῆς καταμετρομένης πλῆθ. τοῦ εἰς ὃ θὰ ἀνήκει 1200 δραχ. ἑτήσιος κατὰ δὲ τοὺς μῆνας οὗς θὰ διεξάγονται ἢ ἐν ὑπαίθρῳ καταμετροήσεως θὰ λαμβάνῃ ἀποζημίωσιν ἰσὴν πρὸς τὸν ἀρχικὸν μισθὸν συνεργεῖου ἐκτάσεως ποικιλοῦσας, ἀπὸ 1000 μέχρι τῶν ὀδοπορικῶν ἔξέδων καὶ τοῦ ἐνοικίου πληρωσμένου ὑπὸ τοῦ Δημοσίου.

Μετὰ τοιαύτῃ εἰδήσειον ὑποψήφιοι παραίτησι

βοηθῶν Α' τάξεως μὲ ἀρχικὸν μισθὸν 220 καὶ μετὰ ἀνάλογα ἐπιδόματα καὶ ἀποζημιώσεις ἐπαρροῦδέντων.

Οἱ εἰδικτικῶς ἐργασθέντες δύνανται νὰ τοποθετηθῶσιν παρὰ ταῖς Οἰκονομικὰς Ἐφορίας ὡς Ἑθνικοὶ ὑπαλλήλοι.

Τὰ Τοπογραφικὰ Συνεργεῖα κατὰ τοὺς ἑξ ἑορταζόμενους μῆνας ἀσχολοῦνται εἰς ἐν ὑπαίθρῳ καταμετροήσεως κατὰ τοὺς γεωμετρικοὺς συγκεντρῶνται χωρίως εἰς Ἀθήνας, ὅλητα εἰς Ἀδριανούπολιν, καὶ ἕνα προσεχῶς εἰς Θεσσαλονίκην.

Ὁ Ὑπουργὸς
Γ. ΚΑΦΑΝΤΑΡΗΣ

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΓΕΩΡΓΙΑΣ

Ὁ Ὑπουργὸς τῆς Γεωργίας
ἔχοντες ὑπ' ὄψει τὸ ἄρθρον 5 τοῦ Νόμου 301 τοῦ 1914 περὶ ἀποδόσεως κατοικησίων πρακτικῶν γεωργικῶν σχολῶν, ἐπέλεξε εἰς 20 τὸν ἀριθμὸν τῶν εἰδικτικῶν μαθητῶν εἰς τὸ πρακτικὸν Γεωργικὸν Σχολεῖον Κασσαβετίας κατὰ τὸ προσεχὲς σχολικὸν ἔτος 1919-1920. Προκαλοῦμεν δὲ τοὺς βουλευμένους νὰ εἰσαχθῶσιν, ὅπως μέχρι τῆς 10 Σεπτεμβρίου ἑ. ἑ. ὑποβάλλωσιν εἰς τὴν Διεύθυνσιν τοῦ Γεωργικοῦ Σχολείου Κασσαβετίας Ἀιωνοῦ-Θεσσαλίας, αἴτησιν συνυποβλημένην ὑπὸ τῶν ἑξῆς ἐγγράφων.

- 1) Πιστοποιητικὸν γεννήσεως ἐκ τοῦ Μητροπολίτου ἀρθροῦν τοῦ Δήμου ἢ Κοινότητος. Ἐν τῷ πιστοποιητικῷ τοῦτο πρέπει νὰ ἀναγράφηται καὶ ἡ ἡλικία τοῦ ὑποψηφίου, ἀπολειπόμενον τῶν ἔργων ἡλικίαν μικροτέρων τῶν 14 ἐτῶν ἢ μεγαλύτερων τῶν 19 ἐτῶν, συμπληρωμένων τῇ 1 Ὀκτωβρίου ἑ. ἑ. ἡμέραν ἐκτάσεως τοῦ Σχολικοῦ ἔτους.
- 2) Πιστοποιητικὸν τοῦ Ἀγροτοῦ ἢ Προέδρου τῆς

κοινότητος, ὅτι εἶνε τέκνον γεωργῶν ἀσασχολοῦμένων ἀποκλειτικῶς ἢ ἐν μέρει μετὰ τὴν Γεωργίαν ἢ κλάδον ἑνὸς αὐτῶν.

3) Ἀπολυτήριον Δημοτικῶ Σχολείου.

4) Ἀπολυτήριον Ἑλληνικοῦ Σχολείου μὲ βαθμὸν τοῦλάχιστον 6 «καλῶς».

5) Πιστοποιητικὸν τοῦ οικείου στρατολογικῆς Γραφεῖου περὶ ἐκπληρώσεως τῆς στρατιωτικῆς υποχρεώσεως ἢ νομίμου ἀπαλλαγῆς.

6) Πιστοποιητικὸν καταθέσεως παρὰ τῷ Ταγματάρχῃ τοῦ Ἑθνικοῦ τιμητικοῦ τῆς Διευθύνσεως Κτημάτων δραχ. δέκα πέντε (15).

Τὰ ἔξετασθησόμενα μαθήματα ἔσονται πρακτικὴ ἀριθμητικὴ καὶ ἱστορικὴ ἰδεῶν.

Ὁ βοηθὸς (ὑπολογιστῆς) β' τάξεως τοῦ Σωματικοῦ τοῦ Τοπογράφου Μηχανικοῦ ἔχει μισθὸν 180 δραχ. κατὰ μῆνα, ἐπὶ πλέον τὸ νόμιμον πρόσθετον ἐπίδομα ἀνάλογον τῆς οικογενειακῆς καταστάσεως ἀπὸ 40 ο) καὶ ἄνω, ἐπὶ πλέον ἀποζημίωσιν ἀνάλογον τῆς καταμετρομένης πλῆθ. τοῦ εἰς ὃ θὰ ἀνήκει 1200 δραχ. ἑτήσιος κατὰ δὲ τοὺς μῆνας οὗς θὰ διεξάγονται ἢ ἐν ὑπαίθρῳ καταμετροήσεως θὰ λαμβάνῃ ἀποζημίωσιν ἰσὴν πρὸς τὸν ἀρχικὸν μισθὸν συνεργεῖου ἐκτάσεως ποικιλοῦσας, ἀπὸ 1000 μέχρι τῶν ὀδοπορικῶν ἔξέδων καὶ τοῦ ἐνοικίου πληρωσμένου ὑπὸ τοῦ Δημοσίου.

Μετὰ τοιαύτῃ εἰδήσειον ὑποψήφιοι παραίτησι

κοινότητος, ὅτι εἶνε τέκνον γεωργῶν ἀσασχολοῦμένων ἀποκλειτικῶς ἢ ἐν μέρει μετὰ τὴν Γεωργίαν ἢ κλάδον ἑνὸς αὐτῶν.

7) Ἀπολυτήριον Δημοτικῶ Σχολείου.

8) Ἀπολυτήριον Ἑλληνικοῦ Σχολείου μὲ βαθμὸν τοῦλάχιστον 6 «καλῶς».

9) Πιστοποιητικὸν τοῦ οικείου στρατολογικῆς Γραφεῖου περὶ ἐκπληρώσεως τῆς στρατιωτικῆς υποχρεώσεως ἢ νομίμου ἀπαλλαγῆς.

10) Πιστοποιητικὸν καταθέσεως παρὰ τῷ Ταγματάρχῃ τοῦ Ἑθνικοῦ τιμητικοῦ τῆς Διευθύνσεως Κτημάτων δραχ. δέκα πέντε (15).

Τὰ ἔξετασθησόμενα μαθήματα ἔσονται πρακτικὴ ἀριθμητικὴ καὶ ἱστορικὴ ἰδεῶν.

Ὁ βοηθὸς (ὑπολογιστῆς) β' τάξεως τοῦ Σωματικοῦ τοῦ Τοπογράφου Μηχανικοῦ ἔχει μισθὸν 180 δραχ. κατὰ μῆνα, ἐπὶ πλέον τὸ νόμιμον πρόσθετον ἐπίδομα ἀνάλογον τῆς οικογενειακῆς καταστάσεως ἀπὸ 40 ο) καὶ ἄνω, ἐπὶ πλέον ἀποζημίωσιν ἀνάλογον τῆς καταμετρομένης πλῆθ. τοῦ εἰς ὃ θὰ ἀνήκει 1200 δραχ. ἑτήσιος κατὰ δὲ τοὺς μῆνας οὗς θὰ διεξάγονται ἢ ἐν ὑπαίθρῳ καταμετροήσεως θὰ λαμβάνῃ ἀποζημίωσιν ἰσὴν πρὸς τὸν ἀρχικὸν μισθὸν συνεργεῖου ἐκτάσεως ποικιλοῦσας, ἀπὸ 1000 μέχρι τῶν ὀδοπορικῶν ἔξέδων καὶ τοῦ ἐνοικίου πληρωσμένου ὑπὸ τοῦ Δημοσίου.

Μετὰ τοιαύτῃ εἰδήσειον ὑποψήφιοι παραίτησι

ΚΟΣΜΟΣ

Τὸ μεγαλύτερον καὶ πλουσιότερον

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ἙΛΛΗΝΙΚῶΝ ΝΕΩΤΕΡΙΣΜῶΝ

Ἐγκαθίσταται τὸν καλλιτέραν Ἑθνοπαθῶν Καταστήματα

Τὸ μόνον ἐν τῇ προπαινεῖσι λειτουργοῦν μετὰ παραδειγματικῆς ἀκριθείας καὶ τάξεως

Προσθηθέντων ἀπ' εἰδικείας ἐκ τῶν ὀνομαστικῶν Γαλλικῶν καὶ Ἀγγλικῶν Ἐφορητῶν καὶ ποιητικῶν καὶ λογικῶν τιμῶν τὰ στερεὰ καὶ ἐξέχοντα εἰς καλλισθησῖαν εἰδη τῶν κατοικοῦσων ἐν ἐλασίῳ χωρικῷ διαστήματι νὰ κηρύτται ὑπὸ εὐφροσύνης καὶ ἐκλεπτικῆς πελατείας.

Συνέστησαν ἴδιον Ἐργαστήριο ὑποδηματοποιίας, κατασκευάζει καὶ πωλεῖ ἔτοιμα καὶ ἐπὶ παραγγελίᾳ ὑποδήματα ἀνόδου καὶ γυναικῶν, καταστάνα τὰ ὀνομαστότερα Ἑλληνικά ὑποδήματα διὰ τὴν ἀπαράμιλλον αὐτῶν σιτυροῦτητα, τὴν τελείαν ἐφαρμογὴν καὶ τὴν ἰσχυροῦτητα εἰς πρῶτον καὶ πρακτικῶντα ἔφορας τῶν.

Διὰ τὰ ἔξῃ τις ἀληθευτέραν τὴν ἰδέαν τοῦ Καταστήματος «ΚΟΣΜΟΣ» ἀρκεῖ μία μόνον ἐπισημείωσις.

31-Ο ΛΟΣ ΣΤΑΜΟΥ-31

Ἐπιτηδῶν Ἐργῶν ἀριθ. 42, ἡμερῶν ἔσοδος

ΜΕΤΑΣ ΕΜΠΟΡΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ

PRINTEMPS

Δ. & Φ. ΜΟΥΤΣΟΠΟΥΛΩΝ

Εἰς τὸν ἀρθρον καὶ ποιητικῶν καὶ λογικῶν τιμῶν τὰ στερεὰ καὶ ἐξέχοντα εἰς καλλισθησῖαν εἰδη τῶν κατοικοῦσων ἐν ἐλασίῳ χωρικῷ διαστήματι νὰ κηρύτται ὑπὸ εὐφροσύνης καὶ ἐκλεπτικῆς πελατείας.

Συνέστησαν ἴδιον Ἐργαστήριο ὑποδηματοποιίας, κατασκευάζει καὶ πωλεῖ ἔτοιμα καὶ ἐπὶ παραγγελίᾳ ὑποδήματα ἀνόδου καὶ γυναικῶν, καταστάνα τὰ ὀνομαστότερα Ἑλληνικά ὑποδήματα διὰ τὴν ἀπαράμιλλον αὐτῶν σιτυροῦτητα, τὴν τελείαν ἐφαρμογὴν καὶ τὴν ἰσχυροῦτητα εἰς πρῶτον καὶ πρακτικῶντα ἔφορας τῶν.

ΤΟΠΟΘΕΤΕΙΤΕ

ΤΑ ΧΡΗΜΑΤΑ ΣΑΣ

ΕΙΣ ΕΝΤΟΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΙΑ

Δίδουν τόκον **5 0/0** τὰ ἐξάμηνα καὶ **4 1)2 0/0** τὰ τρίμηνα.

Ὁ τόκος των εἶνε ἀπληκξιμένης παντὸς φόρου καὶ παντὸς τέλους.

Εἶνε ἠγγυημένα ὑπὸ τοῦ Κράτους καὶ ὑπὸ τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς.

Πληρώνονται ἀμέσως εἰς τὴν λῆξίν των ἀπὸ τὴν Ἐθνικὴν Τράπεζαν καὶ προεξοφλοῦνται ὑπὸ τῆς ἰδίας..

Μεταβιβάζονται δι' ἀπλῆς παραδόσεως εἰς ἄλλον ὅπως τὰ χρητονομίσματα, ἢ δι' ὑποσημασίσεως, ὅπως αἱ συναλλαγματιχαί.

Ἀποτελοῦν δηλαδὴ ρευστὴν χρῆμα, πρόχειρον εἰς κάθε στιγμήν, μὲ τὴν διαφοράν μόνον διὰ δίδουν καὶ τόκον μεγαλύτερον ἀπὸ κάθε ἄλλην κατάθεσιν.

Ἐκδίδονται εἰς ποσὰ **100, 500, 1000, 10.000** καὶ **100.000** δραχμῶν.

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΕἰΣ ΟΛΑΣ ΤΑΣ ΠΟΛΕΙΣ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ ΟΠΟΥ ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΤΡΑΠΕΖΑΙ ἢ ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΤΡΑΠΕΖΩΝ.

